

Kính Hoa Duyên

Contents

Kính Hoa Duyên	1
1. Chương 1: Kính Hoa	1
2. Chương 2: Hồng Duyên	5
3. Chương 3: Diễm Hoa	9
4. Chương 4: Hoa Ý	12
5. Chương 5: Hoa Ẩn	15
6. Chương 6: Tìm Hoa	18
7. Chương 7: Hoa Hiện	22
8. Chương 8: Hoa Tình	25
9. Chương 9: Hoa Nồng	30
10. Chương 10: Liên Hoa	33
11. Chương 11: Giấu Hoa	38

Kính Hoa Duyên

Giới thiệu

Editor: Lão Thụ Nội dung nhân mác: Tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, nhân duyên tình cờ gặp gỡ, đoản văn, cổ trang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-hoa-duyen>

1. Chương 1: Kính Hoa

Cổ mộc, én bay, kỳ thi mùa xuân sắp tới, người đọc sách các nơi tụ hội về kinh thành, trong lúc nhất thời khách điểm ở kinh thành đều đầy ngập khách, ngày ngày náo nhiệt.

Kinh thành Túy Nguyệt Lâu, xưa nay đều lịch sự tao nhã, đến trước mỗi kỳ thi mùa xuân luôn có văn nhân mặc khách ngày ngày đến tụ họp, ngâm thơ đối ẩm, luận bàn tài hoa, vì vậy rất nổi danh ở kinh thành, cho nên được vô số tài tử mộ danh mà tới.

Sáng sớm, Hàn Kính đầu mang khăn vương, một thân bạch y, mang tai nãi tiến vào Túy Nguyệt Lâu, tìm một vị trí thật tốt bên cửa sổ, bỏ ra mười lăm đồng tiền kêu bình nước chè xanh.

Mùi vị rất tốt. Mười lăm đồng tiền, Hàn Kính vẫn còn có chút đau lòng, thầm than một câu kinh thành quả không thích hợp để cư ngụ, liền thả xuống tai nãi lấy ra giấy bút.

Mở ra một quyển sách do chính mình dùng khâu may, mở ra hộp mực bằng đồng, bút lông cũ dính chút mực loãng, cúi đầu, một bên nghe vị công tử vừa mới ngồi xuống ở bàn cách đó không xa nói chuyện, một bên viết viết vẽ vẽ...

Bên kia mấy vị công tử cầm y hoa phiến, chậm rãi mà nói, từng cái từng cái khí vũ hiên ngang.

Lam y công tử uống một ngụm trà, chép miệng một cái: “Ai? Triệu huynh? Gần đây có đọc chút kinh, sử, tử, tập?”

Triệu công tử buồn bực khoát khoát tay: “Ta cũng không rảnh rồi!” Đầu cúi thấp, vẻ mặt cười trộm, “Di hồng viện mới tới một vị hoa khôi a.” Nói xong, một bàn ba bốn vị công tử cười dâm đãng từng trận...

Một đám công tử bột. Hàn Kính trong lòng lắm bả một câu, lại tiếp tục nghe đầu kia nói chuyện.

“Triệu huynh? Lệnh tôn gần đây khỏe không?”

“Ai! Bận bịu a! Qua mấy tháng liền muốn vào hạ, khu vực hạ du sông Hoàng Hà không chừng lại muốn có lũ lụt, mấy ngày nay Hộ bộ cả ngày vội vàng chuyện kinh phí ngân sách quốc khố đây!”

“Ai! Muốn ta cũng không đi làm quan ở Hộ bộ, cả ngày bận rộn xoay quanh chuyện tính toán tiền bạc, đều không có thời gian tiêu dao sung sướng!” Lam y công tử vung quạt đến hồ hồ vang vọng.

“Đúng đây, còn không bằng kiếm một chức quan nhàn rồi đảm nhiệm là tốt rồi...” Bên cạnh một Tử y công tử phụ họa.

Hộ bộ...

Hàn Kính tinh tế nghe một chút, bút lặc trên giấy, đi như du long...

Bất tri bất giác, xung quanh náo nhiệt hẳn lên, hẳn hết sức chuyên chú viết, mắt diếc tai ngơ.

“Ai! Vương huynh!” Triệu công tử nhìn thấy cửa một công tử bị bả, kinh hãi đứng dậy, vài bước nghênh đón, mấy người bên cạnh liền vội vàng đi theo, nịnh nọt lấy lòng. Trong lúc nhất thời vị công tử họ Vương kia bị một đám bao quanh tiến vào Túy Nguyệt Lâu.

Wương công tử tiến vào lâu, nhìn chỗ ngồi bị chiếm mất, bất mãn mà cau mày. Nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy Hàn Kính đang ngồi lẻ loi bên cửa sổ, lòng mày giật một cái, sửa lại một chút cổ tay áo sau đó liền đi tới.

“Này!”

Hàn Kính đang nghiêm túc yên tĩnh viết chữ, bất thành linh một đôi giày xanh thẫm đạp ở trên ghế bên cạnh bàn. Hàn Kính ngẩng đầu nhìn Vương công tử, nghi hoặc.

Wương công tử chỉ chỉ cây quạt về góc phòng xa xa: “Qua đó.”

Hàn Kính nhìn cái góc kia, điệu bộ không quá vừa ý, cúi đầu mím môi không nói.

“Qua đó!” Một người xốc sau cổ hắn lên đem hắn lôi dậy, đẩy qua bên cạnh.

Trúng chọi đá, Hàn Kính bất đắc dĩ, ngoan ngoãn thu thập xong giấy và bút mực, ôm tai nãi hướng góc phòng đi tới.

Mấy vị quý công tử lập tức tu hú chiếm tổ chim khách, ngồi xuống, không kiêng nể gì mà gây náo động.

Hàn Kính núp ở bên trong góc phòng, liếc nhìn nhìn ấm trà trên bàn kia, mười lăm văn tiền, Hàn Kính trong lòng có chút đau. Cẩn thận từng li từng tí một móc ra sách trong ngực, hoàn hảo không có hỏng, Hàn Kính có chút vui mừng, hơi nhếch miệng.

“Phốc! Phi phi phi! Đây là loại trà gì! Tiểu nhi! Đổi trà! Mang một bình Giang Nam đông đỉnh ô long tốt nhất đến đây!”

Hàn Kính âm thầm bĩu môi. Mười lăm văn tiền, đắt lắm a, không phải đều là trà sao? Có gì không thể uống?

“Đến a —— bánh bao nóng —— đậu hủ nóng a —— “

Những người bán hàng rong trên đường hô to không ngừng, vô cùng náo nhiệt. Dưới chân thiên tử quả nhiên không giống người thường.

Hoàng y công tử khoe miệng khê nhếch, gió xuân tự nhiên, tay phải một cái quạt giấy có cũng được mà không có cũng được vậy vậy, tả hữu dò xét.

“Gia, gia, gia! Ngài đây rốt cuộc là muốn đi đâu a?” Phía sau một người mặc trang phục của người hầu đuổi theo.

“Ba” một tiếng thu quạt lại, nhẹ nhàng đánh vào lòng bàn tay, hoàng y công tử con người chuyển vài vòng, đánh giá phở xá: “Thường Phúc, lúc này vừa đến kỳ thi mùa xuân, kinh thành thực sự là tài tử khắp nơi a...”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Thường Phúc phụ họa, “Nhưng mà... Gia, ngài đột nhiên muốn đi ra ngoài, đến tột cùng là muốn làm gì?”

Cười to vài tiếng vẩy vẩy quạt: “Những người này, sau này đều là trụ cột của triều đình, trầm...”

“Khụ khụ ừ...” Thường Phúc vội vã hắng giọng một cái che lại âm thanh của hoàng y công tử.

Tay nâng giữa không trung, hoàng y công tử nghen lời chốc lát, hấp háy mắt, lấy lại tinh thần, ho khan vài tiếng: “Khụ, cái kia, ta là nói, ta nghĩ muốn tới đằng trước xem nhìn những người này đọc sách, àn.”

Thở một hơi, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà đi về phía trước, nhìn thấy bảng hiệu phía xa xa “Túy Nguyệt Lâu”. Thoảng suy tư, tăng nhanh tốc độ bước chân...

Thường Phúc vẻ mặt đau khổ, đuổi theo sát hoàng y công tử, một tình cảnh bi thảm.

“Vế trên, đúng...” “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy” Triệu công tử cầm quạt chỉ một vòng, dương dương tự đắc, “Khà khà, đây chính là hôm qua ở Di Hồng viện, nhân gia Giang đại tài tử nhượng ta đối, các người có thể nghĩ ra được mới là kỳ quái.”

Đám công tử bột ngồi vây quanh một vòng, mỗi người vò đầu bứt tai, trầm tư suy nghĩ.

Vương công tử trầm ngâm chốc lát, vỗ đùi: “Ta đối vế dưới! Àn...” Cúi gạo dầu muối muối dấm chua trà!”

“Hảo đúng vậy!” Một người than thở.

Bên cạnh mấy người ánh mắt giao nhau, ngầm hiểu ý, cùng a dua nịnh hót: “Tinh tế... Tinh tế...”

Thường Phúc cùng chủ tử nhà mình trốn ở một bên, nhìn chủ tử mình thẳng thắn lắc đầu.

Hoàng y công tử lắc đầu thở dài, ghét bỏ mà liếc mắt nhìn mấy tên con cháu nhà phú quý một cái, thẳng hướng bên cạnh mà đi tới.

“Khụ khụ khục...” Bên trong góc Hàn Kính yên tĩnh không nhận được ho khan, bị mất sắc của mấy vị công tử nhìn thấy, chỉ chốc lát sau tất cả mọi người đều thuận thế nhìn sang, hoàng y công tử cũng dừng bước mà nhìn sang.

Hàn Kính khụ đến cả mặt đỏ chót, trên mặt mang theo ý cười. Vương công tử nhất thời phát hỏa, chỉ vào Hàn Kính liên mắng: “Người cười cái gì! Dám cười bốn công tử văn thơ đối ngẫu!”

Hàn Kính một hồi lâu mới ngừng cười, cúi thấp đầu, có chút oan ức: “Ta không có nói là đang cười người.”

“Người nói cái gì! Người muốn chết...” Vương công tử sẵn ống tay áo muốn tiến lên, bị người ở bên cạnh liên tục kéo lại.

“Chớ nổi giận chớ nổi giận, Vương huynh chớ nổi giận, chớ cùng với loại thư sinh nghèo chấp nhặt.”

Vương công tử cầm giận thở dốc, mặc cho Triệu công tử võ lạng thuận khí cho hắn.

Triệu công tử khinh bỉ liếc mắt nhìn một cái Hàn Kính: “Người nếu dám cười, chính là mang ý tứ mấy người chúng ta đối không hảo?”

“Ta không có...” Hàn Kính yên tĩnh nhỏ giọng phản bác.

“Vậy người cũng dối một lần.” Triệu công tử lập tức đánh gãy lời Hàn Kính.

Tất cả mọi người chờ xem kịch vui.

Hoàng y công tử nghiền ngẫm mà nhìn trò cười này, quay mặt sang đánh giá Hàn Kính.

Ân, trắng nõn thanh tú, tuấn tú khả nhân*.

(*) Khả nhân: động lòng người

Khả nhân...

Hoàng y công tử cau mày suy tư, nghi hoặc vì sao chính mình lại nghĩ tới cái từ này.

Bên kia Hàn Kính cắn môi dưới suy nghĩ, tại trong tiếng trào phúng của tất cả mọi người mà ngẩng đầu, nhìn Vương công tử bộ dáng trước mặt cùng Triệu công tử bên cạnh hẳn: “Thượng... Về trên là “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu bảy” ...”

“Ha ha ha...” Người chung quanh cười.

Triệu công tử xem thường: “Kia về dưới đâu? Người ngược lại muốn nói là gì a?”

“Hạ, về dưới...” Hàn Kính khuôn mặt kìm nén đến có chút hồng, giống như kiềm chế cái gì đó.

Thời điểm mọi người ở đây cho là hẳn cái gì cũng không nói ra được, Hàn Kính hít sâu một hơi: “Về dưới “Hiếu kính trung tín lễ nghĩa liêm”*

(*) Hiếu: Hiếu thuận

Kính: kính nhường

Trung tín

Lễ: lễ phép

Nghĩa: chính nghĩa

Liêm: liêm khiết

“...” xung quanh yên tĩnh, tất cả mọi người đang suy tư về dưới.

Vương công tử có chút không phục: “Thích, không phải là có chút phong thái của người trí thức.”

“Phốc! Ha ha ha a...” Hoàng y công tử nắm đấm để trước môi bật cười, gương mặt xem tất cả mọi người đang nhìn hẳn, vội vã xua tay: “Xin lỗi xin lỗi...”

“Người cười cái gì!” Vương công tử có chút tức giận.

“A không có không có, ” hoàng y công tử chấp tay chấp tay, hoàn toàn không để ý Thường Phúc một bên nháy mắt, “Tại hạ chỉ là đang cười câu đối vừa rồi của vị tiểu huynh đệ kia, thực sự là chưa đến mực nát cực điểm...”

Nghe lời ấy, mấy sắc mặt mấy vị công tử tốt lên. Triệu công tử nhìn hẳn mặc áo gấm, tuấn lang hào hoa phú quý, liền đuổi tới thấy sang bắt quàng làm họ: “Không biết vị huynh đài này xưng hô như thế nào?”

“Trẫm, ạch, Trịnh, không dám họ Trịnh.”*

(*) Trẫm – () phát âm là (Zhèn)

Trịnh – () phát âm là (Zhèng)

“Ừ ~ Trịnh huynh...”

Mấy vị quý công tử xung quanh liền vây quanh hoàng y công tử hàn huyên, chỉ chốc lát sau liền hoà mình, không để ý đến Hàn Kính nữa.

Hàn Kính lặng lẽ lui qua một bên, trước tiên cẩn thận từng li từng tí một sắp xếp lại sách, sau đó qua loa thu thập những vật khác liền rời đi...

Hoàng y công tử cùng đám quý công tử đàm tiếu vài câu, giương mắt liếc nhìn bóng lưng của Hàn Kính, suy tư...

Lao ra khỏi Túy Nguyệt Lâu, hoàng y công tử ngẩng đầu nhìn chung quanh, liên tục tiếm khiếm trên con phố dài.

Thường Phúc bên cạnh đã sớm gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng: “Gia! Đã qua buổi trưa, chúng ta nên trở về đi... Ai! Gia!”

Không chờ hắn nói xong, hoàng y công tử đã sớm chạy xa.

2. Chương 2: Hồng Duyên

Trong quán trà, bách tính tùm năm tùm ba ngồi vây quanh bên cạnh bàn, trò chuyện thật vui. Hàn Kính trốn ở góc nghiêng tai nghe bọn họ nói việc nhà. (em này nhiều chuyện quá =)))

“Ai? Gần đây giá muối lại tăng người có biết hay không?”

“Lại tăng! Tại sao vậy!”

“Nghe nói là triều đình tăng thuế, muốn xoay sở tiền cấp cho phía nam, giúp nạn thiên tai.”

“Ai! Gần như bắt kiếp với muối tư.”

“Xuyt — dám nói muối tư, không muốn sống chẳng!”

...

Tăng thuế... Hàn Kính cẩn cẩn cán bút, múa bút thành văn...

Hoàng y công tử đi vào quán trà liền nhìn thấy Hàn Kính ôm sách núp ở bên cạnh bàn loạch xoạch viết đến vui vẻ.

Nhất thời hiếu kỳ đi tới, đứng ở phía sau Hàn Kính nhìn hắn múa bút thành văn.

“Luận bàn về tiền tài?” Liếc mắt một cái nhìn cái gáy của Hàn Kính, hơi xem thường. Chưa đề tên bằng vàng liền ở chỗ này thực hiện giấc mơ phát tài, này nếu là có một ngày thăng quan tiến tước không chừng sẽ ăn hối lộ trái pháp luật.

Có chút tiếc rẻ mà đánh giá sườn cổ trắng mịn của Hàn Kính, thầm than, đáng tiếc bộ dạng tốt như vậy.

Hàn Kính viết rất nghiêm túc, không hề phát hiện có người phía sau, lật một tờ tiếp tục viết, đầy cả một quyển sách đều là câu văn lộn xộn, thiên văn địa lý cái gì cũng có.

Hoàng y công tử thờ ơ nhìn, nhưng dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn Hàn Kính một cái, bất tri bất giác thu hồi vẻ xem thường, ánh mắt nhìn lại các chữ, nhíu lông mày trầm tư.

Hàn Kính chính văn tuôn ra như suối, bất thành linh một cái tay đưa qua kéo sách trên tay của hắn, làm hắn sợ hết hồn.

Đột nhiên nhảy dựng lên, liền nhìn thấy một vị hoàng y công tử cầm sách của hắn cau mày nhìn kỹ, một tay khác linh hoạt mà phe phẩy quạt giấy.

Hoàng y công tử nhìn chữ của hắn, không tự chủ được gật gật đầu bày tỏ tán thành, giương mắt nhìn hắn: “Những thứ này đều là người viết?”

Hàn Kính gật gật đầu, lúng túng: “Trả lại cho ta.”

Hoàng y công tử không để ý lắm, tiếp tục lật xem, thỉnh thoảng “Ừ” một tiếng.

Hàn Kính nhìn hắn đem quyển sách bảo bối của mình cầm đến nhăn nhoe, trong lòng khó chịu, đánh bạo giờ tay: “Sách của ta trả lại cho ta...”

Một người nam nhân mặc áo vải một chân đạp ở trên bang ghế, nước bọt bay tung tóe: “Chỉ thấy vị Lưu gia tiểu thư kia, ngoái đầu nhìn lại một cái, đưa đến một làn thu thủy (ánh mắt của người đẹp) tối tăm, ẩn tình mà gợi tình, lập tức lộ ra tình ý triền miên...”

“Ai ai ai!” Người bên cạnh đánh gãy lời hắn, hướng về một bên khác bĩu bĩu môi, “Chỗ ấy đang ằm ỉ kia.”

“A?” Mấy người dân chúng đưa đầu ra xem, quán trà bên kia bị một đám người bao quanh, dường như đang nhìn cái gì náo nhiệt, còn có người kêu gào, “Đánh nhau! Đánh nhau!”

Mấy người vội vã đến gần nhìn.

Tầng tầng lớp lớp trong đám người, hoàng y công tử giờ cao sách, cúi đầu nhìn Hàn Kính sốt ruột mà ở trước ngực mình nhảy a nhảy, khóe miệng không tự chủ mà mang theo tiếu ý.

Hàn Kính gấp đến độ sắc mặt đỏ chót, đưa tay giật giật sách trên tay của hắn, hai mắt thẳng tắp trừng trừng ở chỗ cao.

Lại bị cầm đến xuất hiện mấy nếp nhăn, Hàn Kính trong lòng vô cùng khó chịu.

“Ai u! Gia! Chuyện gì thế này a! Ngài trả lại cho hắn đi! Gia...” Thường Phúc ở bên cạnh xoay quanh mà khuyên can, thế nhưng chủ nhân của hắn cao hứng chơi đùa quá độ căn bản không để ý đến hắn.

Hàn Kính nhảy lên mấy lần, không với tới, hai tay vúi ở ngực của hoàng y công tử, ngẩng đầu thở phì phò trừng hắn: “Trả lại cho ta.”

Hoàng y công tử không ngừng được mà cười ra tiếng: “Tiểu ngốc qua (dưa chuột ngốc), ta xem một chút, hà tất lại keo kiệt như vậy?”

“Người trả cho ta.” Hàn Kính lại nhấn mạnh một lần, bất mãn mà cắn vào môi dưới.

Hoàng y công tử nghiêng ngẫm mà đánh giá dung nhan phần nộ của hắn nhất thời hưng khởi, đem sách đến sau lưng: “Ta nếu như không trả thì thế nào?”

Hàn Kính triệt để sinh khí, giờ tay đến cướp sách ở sau lưng của hắn, hoàng y công tử lắc người một cái né tránh, Hàn Kính chạy đến một bên khác để cướp, hắn liền né tránh, hai người tựa như điều hâu bắt gà con người truy ta trốn. Thường Phúc ở bên cạnh chạy tới chạy lui khuyên nhủ, người chung quanh châu đầu ghé tai, trong quán trà loạn tung cả lên.

“Xẹt xẹt” một tiếng, hoàng y công tử xé một trang sách trên tay, Hàn Kính nhất thời dừng lại động tác, không thể tin mà nhìn cuốn sách bị phá hư trên tay của hắn, trợn mắt ngoác mồm.

“Ây...” Hoàng y công tử nhìn sách trên tay, lại có chút lúng túng nhìn về phía Hàn Kính, “Xin lỗi, ta không phải cố ý... A!”

Hàn Kính xông lại cắn vào ngón trỏ trái của hắn, cắn chặt hàm răng, hoàng y công tử lập tức đau đến nhe răng trợn mắt: “Buông ra! Người làm sao cắn người thế!”

“...” Hàn Kính hai tay cầm lấy cánh tay trái của hắn, miệng cắn chặt chẽ, quật cường không hé miệng.

“Ai u! Gia! Ghê gớm! Ghê gớm! Tiểu huynh đệ người nhanh chóng nhả ra!”

“Tê ~ đau quá đau... Người nhả ra người nhả ra...”

“...”

“Tê ~ nói lỏng nói lỏng nói lỏng nói lỏng... Ta trả cho người ta trả cho người! Người buông ra buông ra...”

“ ... ”

“Ai u người nói, bây giờ người đọc sách sao lại làm ầm ỉ như vậy?”

“Là a đúng đấy, người nói làm quan có thể hay không cũng đánh nhau như vậy a?”

“Ai u ~ gia! Ngài! ngón này —— ngài nhượng nô tài làm sao bàn giao a —— “

...

Kính thành ở một góc đường, hai người trẻ tuổi đứng sóng vai.

Trịnh công tử một thân cảm y vàng nhạt, lưng dựa vào vách tường phía sau, ngón trỏ trái dựng thẳng ở trước mắt, một mặt buồn rầu mà trừng vòng đầu rằng tỉ mỉ tề chỉnh trên ngón tay, hai con mắt nhanh chóng biến thành mắt gà chọi.

Cánh tay trái duỗi thẳng, đưa đến trước mặt Hàn Kính: “Chính nhân quân tử dám làm dám chịu, mau cho ta lời giải thích.”

Hàn Kính tâm yêu thương không dứt mà xoa xoa nếp nhăn cùng lỗ hổng trong sách, liếc mắt nhìn cái tay đột nhiên đưa đến trước mắt, nghiêng đầu qua chỗ khác, tức giận không để ý tới hắn.

Trịnh công tử nhìn bộ dáng ôm sách xa cách của hắn, lòng mảy mảy động: “Vật ngoại thân, dù cho hỏng cũng có thể sửa chữa tốt hơn, bên ta đều nhận lỗi, người nếu như vẫn bất mãn, ta giúp người sao chép lại một lần là được chứ gì, đại trượng phu lòng mang thiên hạ hà tất tính toán chi li như vậy?”

Hàn Kính đem sách cất vào bên trong tai nãi, không để ý tới hắn.

“Thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu (thân thể da thịt đều nhận được từ cha mẹ), ta bây giờ bị người cắn, người nhượng ta làm sao đối liệt tổ liệt tông?”

“...” Hàn Kính có chút sững sờ, hướng về phía hắn mà quăng tới ánh mắt nghi hoặc.

Trịnh công tử trong lòng cười, nghiêm mặt tiếp tục quấy nhiễu: “Ta chỉ là đạo phổ liên đem thương tổn quay về, nếu mẹ ta mà nhìn thấy còn không đau lòng đến ăn ngủ không yên? Vậy ta chẳng phải là rơi vào hoàn cảnh bất hiểu sao? Nhưng ta lại không thể thật sự trách tội người, nếu như dùng mọi cách che giấu dối lừa nàng, thì lại là hành vi bất hiếu, đã như thế ta chẳng phải là tiến thoái lưỡng nan, tình thế khó xử? Người vì chỉ là một quyển sách liên hại ta đến như vậy, không khỏi quá ác đi.” (cái logic gì đây chài =)))

“...” Hàn Kính nhìn dấu răng trên tay hắn mím môi không nói.

Hoàng y công tử còn tính tiếp tục, chợt thấy trên tay ẩm áp. Nghiêng đầu vừa nhìn, Hàn Kính cảm lấy tay của hắn, hướng vết thương nhẹ nhàng thổi mấy hơi, cảm giác ngứa ngáy mà mềm mại ẩm áp. Hoàng y công tử nhất thời ngây người, nhìn Hàn Kính hơi cong lên đôi môi đỏ mà giúp hắn thổi khí, như là đang dỗ hài tử.

Hàn Kính thổi xong, tùy ý trên vạt áo kéo xuống một mảnh vải.

Quần áo rất không chắc, nghĩ đến cũng không phải là loại vải tốt gì. Trịnh công tử thiên mã hành không (ý chỉ là không câu thúc) mà suy nghĩ lung tung.

Hàn Kính cẩn thận đem vải quấn ở trên ngón tay của hắn, tỉ mỉ quấn vài vòng, sau đó thắt một cái nút tinh tế. Thắt xong cái nút, sau đó Hàn Kính ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu trầm mặc.

Hoàng y công tử hơi nghiêng đầu đánh giá hai má Hàn Kính, lông mày nhỏ mịn mắt trong suốt, mũi thanh tú, môi mỏng hồng hào, tóc đen dài đến dưới vai, làn da ở cổ càng trắng nõn mềm mại.

Che giấu mà nghiêng đầu đi ho khan vài tiếng, liền cúi đầu đến gần hỏi: “Người tên gì?” Thanh âm êm dịu, rất giống bọn buôn người chuyên lừa hài tử.

Hàn Kính giương mắt liếc hắn, cặp mắt tránh đi: “Không nói cho người.”

Rõ ràng là liếc mắt đưa tình mới có thể nói, lại làm cho hắn nói tới chừng chạc đằng hoàng (?), Trịnh công tử cảm thấy được một hơi ghen ở ngực.

“Tại sao?”

“Bởi vì ngươi rất ngốc.”

“... Ta ngốc? ...”

Hàn Kính như trước cúi thấp đầu: “Ngươi và đám người kia đều giống nhau.”

Nghe vậy, hắn hiểu rõ, thân thủ gãi gãi cằm, đầu dựa vào càng gần Hàn Kính hơn: “Ngươi là nói, ta với bọn hắn giống nhau đều là ngực không vết mực (người ít học), nghe không hiểu ngươi nói?”

Hàn Kính ngẫm thừa nhận.

“A...” Trịnh công tử duỗi tay nắm chặt khuôn mặt trắng nõn nộn của Hàn Kính, “Tiểu ngốc qua.”

Hàn Kính yên tĩnh không thoải mái mà nguyền rủa một cái, giờ tay gạt đi tay của hắn.

“Ta nghe hiểu.”

Hàn Kính dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn hắn, chờ đợi đoạn sau.

Mặt thật mềm...

Thầm than một câu buông tay ra: “Ta biết, ngươi mắng mấy người kia.” Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy” cố tình không “Tám”, chính là “Vong tám” ; “Hiếu kính trung tín lễ nghĩa liêm” cố tình không “Sĩ”, chính là “Vương bát, vô liêm sĩ” * Tới gần bên tai Hàn Kính, hơi thở, “Ngươi mắng người mắng có thoải mái?”

(*) Chỗ này ta hơi hiểu nhưng k biết giải thích làm sao xin thứ lỗi T~T

Hàn Kính vẫn cứ không nói lời nào, bắt quá sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều.

Trịnh công tử đắc ý ôm cánh tay trước ngực: “Làm sao? Ta có thể so với những người ngu ngốc kia thông minh hơn, lần này ngươi có thể nói cho ta biết đi?”

“... Hàn Kính...”

Nhú mào, giống như không rõ, đưa tay phải ra đến trước mặt Hàn Kính: “Hàn Kính, cái gì “Kính”?”

Hàn Kính nhìn vẻ mặt hắn vô cùng nghi hoặc, tin tưởng không nghi ngờ, giờ tay tại giữa tay hắn viết chữ. Một trận tê dại tự lòng bàn tay lan tràn, ngứa đến tận trong lòng.

Viết xong, Hàn Kính nghiêm túc giải thích: “Dùng đồng vi kính (lấy đồng làm gương – gương theo nghĩa đen), dùng bởi vì con người làm ra kính, dùng sử vi kính (lấy lịch sử làm gương). Mẹ của ta đã chọn như vậy.” (Ta muốn chết mất thôi T~T)

Có chút chưa hết thòm thèm mà thu hồi tay phải: “Mẹ ngươi thật đúng là nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

Hàn Kính dùng sức gạt gạt đầu.

Thường Phúc từ đằng xa chạy tới, trong lòng ngực ôm một đồng lớn bình thuốc, một đường hấp tấp, vọt tới trước dừng lại, thở không ra hơi: “Gia... Gia, thuốc đến, đây là kim sang dược, còn có cái này, lưu thông máu, cái này cái này, Vân Nam bạch dược...”

Hàn Kính trên mang tai nãi lên yên lặng quay người rời đi.

Thường Phúc vẫn cứ ôm bình bình lon lon thao thao bất tuyệt: “Đây là thuốc uống, đây là thoa ngoài da, gia ngài trước tiên dùng thoa ngoài da, sau đó quay trở về để cho... Đại phu xem xét cẩn thận... Ai! Gia! Vết thương của ngài!”

Trịnh công tử cùng Hàn Kính sớm đã đi xa.

Nghiêng đầu nhìn Hàn Kính yên lặng bên người, có chút bất mãn: “Ngươi làm sao không hỏi họ tên ta?”

Hàn Kính nhìn đường phía trước: “Ngươi họ Trịnh.”

“Ân, đúng.”

“ ... ”

“Không đúng, ngươi làm sao không hỏi ta tên gì?”

Hàn Kính lắc đầu một cái: “Không muốn biết.”

“Ngươi... Đây! Ngươi với ta tốt xấu gì cũng bèo nước gặp nhau, có ra sao thì cũng coi như là người hữu duyên, ngươi làm sao lại lạnh nhạt như vậy?”

“ ... ”

“Đây! Ngươi thật đúng là lương bạc (lạnh nhạt, bạc bẽo) a! Ai... Thực sự là lòng người không cổ (không chân thành) lòng người dễ thay đổi a! ...”

“Kia ngươi tên gì?” Hàn Kính bị hắn nói tới mức dừng bước, xoay người nhìn thẳng hắn.

Trịnh công tử bật thốt lên: “Trẫm...” Ngậm miệng, ho khan vài tiếng, “Híc, ta là nói, tên một chữ “Chính”.

“Trịnh Chính, ” Hàn Kính lầu bầu một câu, “Còn “Phản phản”* đâu.”

(*) chỗ này thật sự ta không biết là gì nên để nguyên Hán Việt luôn T^T

“Phốc khụ khụ khục...” “Trịnh Chính” suýt chút nữa phun ra một ngụm máu, Hàn Kính bên kia đã nhấc chân rồi đi.

Nhìn bóng lưng thon gầy của Hàn Kính, không khỏi nở nụ cười.

“Cái tên tiểu ngốc qua, miệng đúng là cay độc...”

Ngự thư phòng, đèn đuốc sáng choang, Long Tiên Hương lượn lờ triền miên. Thường Phúc tay cầm phát trần đứng ở bên ngự án, cung cung kính kính mà trông giữ.

Hoàng đế chính tay cầm ngự bút phê duyệt tấu chương được xếp thành núi nhỏ, mở ra một quyển tấu chương, hạ bút viết một chữ “Trẫm”, dừng lại.

Ngước mắt nhìn ngự án phía trước mà ngẩn người.

“Trịnh Chính...phản phản... A...” Không ngừng được cười khẽ, vươn tay trái ra kiểm tra ngón tay bị vải bố băng bó được thắt gút cực chắc, nụ cười trên mặt càng gia tăng, lăm bầm lầu bầu: “Tiểu ngốc qua...”

Thường Phúc đứng ở một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, thức thời trầm mặc.

“Thường Phúc.”

Bất thành linh hoàng đế mở miệng, hai chữ ập đến trong lòng làm hắn run lên, nhanh chóng trả lời: “Nô tài ở đây.”

“Còn có mấy ngày hưu mộc?”

“Bẩm hoàng thượng, còn có bốn ngày.”

“Còn có bốn ngày a...” Hoàng đế tay chống cằm giống như than thở, làm cho Thường Phúc lòng tràn đầy nghi hoặc.

3. Chương 3: Diễn Hoa

“Tùng tùng tùng...” Tiếng gõ cửa vang lên.

Trên giường Hàn Kính trở mình, mơ mơ màng màng nghĩ, hẳn là đang nằm mơ chứ, tại sao có thể có người tới tìm hắn đây.

“Tùng tùng tùng...”

Hàn Kính đem đầu rút vào trong chăn không nghĩ để ý tới.

“Tùng tùng tùng...” Tiếng gõ cửa không dứt.

Hàn Kính chậm rãi xoay người bò dậy, mê mê trờ trờ xoa mắt chạy đi mở cửa.

Ngoài cửa, công tử văn nhã một thân áo bào hoa ẩn, tay cầm quạt xếp, vẻ mặt tươi cười.

Hàn Kính nhất thời không kịp phản ứng lại: “Trịnh... Chính.”

Trịnh Chính không nói hai lời chen vào trong phòng, nhìn chung quanh một vòng, bất mãn mà lắc đầu một cái, quay đầu lại dặn dò: “Thường Phúc, dọn đồ.”

“Dạ!” Thường Phúc vui vẻ theo vào liền bắt đầu thu thập thư sách trên bàn.

Hàn Kính sợ hết hồn vội vã đoạt lại che chở trong ngực: “Người làm gì?”

Trịnh Chính kéo bả vai Hàn Kính bắt đầu giúp hắn mặc quần áo: “Khách điểm này quá kém, ta sẽ tìm cho người khách điểm tốt hơn, liền khách điểm lần trước “Túy Nguyệt Lâu” đi, toàn bộ kinh thành nơi đó là tốt nhất. Nhanh chóng dọn dẹp một chút, rồi xuất phát...”

Hàn Kính vừa rời giường, đầu óc choáng váng mà để Trịnh Chính giúp hắn mặc quần áo, thật vất vả mới phản ứng lại, liền nhanh chóng luống cuống tay chân mà chặn đôi tay kia đang tại trước ngực hắn sờ loạn: “Ta... Ta không đi... Quá đắt...”

“Yên tâm.” Trịnh Chính trên tay dùng sức lôi kéo, buộc đai lưng thật chặt, lập tức phác hoạ ra vòng eo nhỏ gầy của Hàn Kính, buộc chặt đến Hàn Kính chấn động, thanh tỉnh.

Đồ vật của Hàn Kính ít đến mức đáng thương, Thường Phúc đã sớm ôm bao quần áo của hắn, mang tiểu tai nãi mà chờ. Trịnh Chính đẩy vai Hàn Kính làm cho hắn mặt hướng tới cửa phòng, đẩy người ra ngoài, không thể chối từ: “Tiền thuê phòng ta đều thanh toán, cho đến khi kỳ thi mùa xuân kết thúc.”

Hàn Kính biết nữ mà hung hăng lui về phía sau mưu toan giãy dụa, lại không cảm giác chút nào là đang tiến vào trong lồng ngực của Trịnh Chính: “Ta... Ta không đi... Người xưa nói... Vô công bất thụ lộc...”

“Dài dòng văn tự.” Trịnh Chính thuận thế đem hắn kéo vào trong lồng ngực, “Ta lần trước không phải xé sách bảo bối của ngươi sao? Coi như là nhận lỗi đi.”

Nghĩ đến chuyện bị xé sách, Hàn Kính trong lòng lại sinh khí, không giãy giụa.

“Tiền thuê phòng coi như ta bồi thường sách cho ngươi, đi đi...”

Hàn Kính trong lòng cảm thấy như vậy cũng tốt, liền ồm ồm để Trịnh Chính ôm đi.

Túy Nguyệt Lâu, bàn nhỏ bên cửa sổ, khói trà thơm ngát lượn lờ.

Hai người trẻ tuổi ngồi kế nhau... Mắt to trờ trờ mắt nhỏ.

Trịnh Chính chỉ chỉ giấy trước mặt Hàn Kính: “Người đọc sách đáng lý ra chỉ ở thiên hạ, tâm gắn liền với muôn dân. Văn chương của ngươi đều là chút việc nhỏ vặt vãnh, để làm gì?”

Hàn Kính tức giận trờ trờ: “Mọi việc dùng tiểu thấy đại, một phòng không quét lấy cái gì quét thiên hạ?”* Đưa tay chỉ tờ giấy trước mặt Trịnh Chính, “văn chương của ngươi chính là ăn nói suông, phạm phạm mà nói, cuối cùng còn không phải là lý luận suông không dùng được.”

(*) Chắc ý câu này của em Kính là việc nhỏ chưa làm được lấy cái gì làm việc lớn T~T ai có suy nghĩ khác góp ý đi T~T

Trịnh Chính nở nụ cười, ôm cánh tay trước ngực: “Ta khắp nơi vì lê dân bách tính mà suy nghĩ, nào giống người, hai ba câu không rời tiền.” Duỗi tay nắm chặt khuôn mặt Hàn Kính, “Tiểu ngọc qua, trong mắt của người chỉ có tiền phải không?”

Hàn Kính lườm hắt một cái, thân thủ bắt lấy tay trên mặt: “Văn chương của người đều là đang nói mạnh miệng, người cũng không phải là hoàng đế, người nào có bản lĩnh như vậy? Người như người nếu như làm quan, cũng nhất định mất không triều cương khi quân phạm thượng.”

Đứng ở bên cạnh, Thường Phúc run lên một cái, quay đầu liếc nhìn Trịnh Chính.

“Ta... Ta khi quân?! Hắc! Tiểu ngọc qua...” Trịnh Chính còn muốn cãi, xem Hàn Kính trong veo như nước mà trợn mắt, chợt cảm thấy thú vị, không nhịn được pha trò, “Hoàng thượng có bản lĩnh sao? Chờ ta làm quan, ta ngược lại muốn xem xem hắt là cái thứ gì, nếu hắt là người ngu ngốc, ta liền bắt nạt hắt, thế nào?”

“Người... Người đại nghịch bất đạo! Người nếu dám bắt nạt hoàng thượng của ta, Hàn Kính ta nhất định liều mạng với người!”

“U! Sách sách sách...” hoàng thượng của người”, như thế nào lại bảo hộ hắt?”

Hàn Kính khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng: “Ta từ nhỏ đọc sách thánh hiền, tự nhiên biết rõ trung đạo làm vua.”

“Ha ha ha...” Trịnh Chính nằm nhoài trên bàn hơi rướn cổ lên ngẩng mặt mà nhìn Hàn Kính, “Người cứ như vậy mà quan tâm hoàng đế à?”

Hàn Kính trịnh trọng gật đầu.

“Vậy hắt muốn người làm gì người đều nguyện ý đi?”

“Tất nhiên. Quân muốn thần chết thần không thể không chết.”

“Khụ khụ...” Thường Phúc nhẹ giọng ho khan che giấu ý cười.

Trịnh Chính cố nén ý cười, giả bộ xem thường: “Nói rất êm tai, nhìn bộ dáng của người hai, ba câu đều không rời tiền, không chừng sau này sẽ ăn hối lộ trái pháp luật đây.”

...

Một bên khác của Túy Nguyệt Lâu, một nhóm người trẻ tuổi vây quanh ở bên cạnh bàn. Cùng nhau nhìn Hàn Kính đang ở bàn phía xa xa kia, sau đó thu hồi ánh mắt. Trên bàn bày một tấm bố, trên tấm bố có hai cái vòng tròn, một vòng tròn bên trong có một chữ “Hàn”, một vòng tròn bên trong có một chữ “Trịnh”.

Hai lượng bạc đặt lên trên chữ “Trịnh”, áo lam công tử vung quạt: “Liền chọn “Trịnh”.

Bên cạnh một người cũng đem bạc đặt lên: “Ta cũng chọn hắt.”

“Ta cũng vậy!”

“Ta cũng vậy!”

...

Đến Triệu công tử, thoáng suy tư, một đĩnh bạc đặt trên chữ “Hàn”: “Ta chọn “Hàn”.”

“Ồ ~” người chung quanh xem thường thốn thức.

Chỉ nghe ghế tựa xa xa “Chi lạp” một tiếng, mọi người cùng xoát xoát nhìn sang.

Hàn Kính đỏ bừng mặt, thở phì phò hướng cầu thang đi, bên cạnh Trịnh Chính trơ mặt nở một nụ cười lấy lòng: “Ai ta sai rồi ta sai rồi...”

Hàn Kính không để ý tới hắt, hai, ba bước đi lên lầu, Trịnh Chính nhắm mắt theo đuôi mà bước cùng: “Ta thật sự sai rồi, thật sự sai rồi, đừng nóng giận đừng nóng giận...”

“...”

“Ai ai ai? Đừng nóng giận, chứ sinh khí...”

...

Những người trẻ tuổi thu hồi ánh mắt, nhìn bàn bạc ngẩn người.

Triệu công tử nụ cười đắc ý đem toàn bộ bạc trên chữ “Trịnh” đến trước mặt mình: “Xin lỗi xin lỗi a, vận may hảo.”

“...” Mọi người trầm mặc.

Vương công tử bụ bẫm nhìn mọi người, liền ngẩng đầu nhìn hai người biến mất ở nơi kia, tức giận hừ một tiếng.

4. Chương 4: Hoa Ý

Bên trong phòng một bàn đầy sơn hào hải vị, mùi thơm của rượu tỏa ra khắp nơi, Trịnh Chính đem Hàn Kính ấn ngồi trên băng ghế.

Hàn Kính muốn đứng lên lại bị ấn về.

“Ai ai ai, đừng đi đừng đi, ngồi xuống ngồi xuống! Chúng ta ngày hôm nay hảo hảo uống một bữa.”

Hàn Kính nghiêng đầu qua chỗ khác không muốn nhìn hắn: “Đang yên đang lành, ta uống rượu cùng với người để làm chi?”

Trịnh Chính không để ý lắm, giúp hắn rót rượu: “Coi như ta mấy ngày trước đây nói năng lỗ mãng, hôm nay đặc biệt tới để bồi tội.”

Hàn Kính hơi cắn cắn môi dưới: “Người nói xấu là hoàng thượng, liền không phải ta, làm gì hướng về ta mà nhận lỗi.”

Trịnh Chính nhún mày trêu đùa: “Người ngày ấy không phải nói “hoàng thượng của ta”, vậy hoàng thượng này là của người, ta không hướng về người nhận lỗi, vậy hướng về ai nhận lỗi a?” Nói xong liền đem chén rượu đưa tới trước mặt Hàn Kính.

Hình như chuyện là như vậy...

Hàn Kính nghiêng đầu suy nghĩ một chút, liền bưng chén rượu lên thoáng ném thử, cổ họng thật cay, nhanh chóng thả xuống: “Ta lập tức phải thi, buổi tối còn phải đọc sách, không thể uống say.”

“Được được được, vậy thì uống ít chút, đến đến đến ăn nhiều món ăn a.”

Trịnh Chính vội vã không ngừng hướng đĩa rau trong bát Hàn Kính: “Thịt cua, đầu sư tử, món vịt bát bảo, da cá chiên giòn...”

Hàn Kính từ trước tới nay chưa từng thấy qua nhiều món ăn như vậy, có chút khần trương nhìn chằm chằm các món ăn đầy trong bát, dùng sức nuốt nước miếng một cái, thậm chí mà nhìn về phía Trịnh Chính.

Trịnh đang dùng ánh mắt cổ vũ, gấp lên một miếng thịt đưa đến bên miệng Hàn Kính: “Đến, ném thử.”

Hàn Kính mím mím môi, nhẹ nhàng há mồm ngậm đưa, tinh tế nhai kỹ, gần bó lưu hương, Hàn Kính không khỏi hơi hít mất lại, lộ ra thần sắc hưởng thụ.

Trịnh Chính bị bộ dáng như con mèo nhỏ của hắn chọc cười, đầy hứng thú liền gấp thức ăn đút cho hắn.

Hàn Kính hai hàm phình ra, ăn đến mức không còn biết trời đất, trong lúc nhất thời quên mất chính mình phải lấy đùa, liền cứ như vậy làm bé ngoan để Trịnh Chính uy côm.

Trịnh Chính nhìn đôi môi đỏ tươi của Hàn Kính, không khỏi có chút tâm viên ý mãn: “Ăn ngon không?”

Hàn Kính dùng sức gật gật đầu.

“Đến đến đến, uống một ngụm trà thuận thuận.” Bưng lên một chén trà đưa đến bên miệng Hàn Kính, một tay khác vô tình hay cố ý tạt trên lưng Hàn Kính mà vuốt vuốt.

Hàn Kính hai tay cầm lấy chén trà từ tay hắn, hơi ngẩng đầu lên uống trà, một dòng nước theo khóe miệng chảy xuống cằm sau đó ẩn vào cổ áo.

Trịnh Chính cười híp mắt nhìn bộ dáng nhỏ nhắn của hắn, đưa lưỡi liếm liếm khóe miệng.

Ngoài phòng khách, Thường Phúc giữ khuôn phép canh giữ ở cửa, sống lưng thẳng tắp, biểu tình nghiêm nghị.

Khi mặt trời lặn, thắp lên những ngọn đèn rực rỡ, chợ đêm rộn ràng. Trịnh Chính đang từ trong tay người bán hàng rong, tiếp nhận bao giấy dầu quay người đưa cho Hàn Kính: “Những con cá nhỏ này vừa mới chiên, người nếm thử.”

Hàn Kính hai tay cầm bao giấy dầu, dùng cây tăm làm bằng trúc, đâm lên một con cá nhỏ đưa đến trong miệng, xộp giòn thơm nức.

Liền đâm một con đưa đến bên miệng Trịnh Chính: “Rất thơm.”

Trịnh Chính khẽ mỉm cười, cúi đầu ngậm con cá nhỏ trên cây tăm bằng trúc, gật đầu: “Ừm rất thơm.”

Hàn Kính có chút tán đồng gật gật đầu, đằng hoàng chừng chặc.

Hai người như không có chuyện gì mà dọc theo phố xá đi dạo, Thường Phúc theo ở phía sau, sắc mặt lo lắng lại không dám nói lời nào.

Trịnh Chính thở dài một tiếng, quay đầu hỏi Hàn Kính: “Mấy ngày nữa chính là kỳ thi mùa xuân, người đọc sách làm sao rồi?”

Hàn Kính ăn một con cá nhỏ: “Đọc rất nhiều, không sợ.”

Trịnh Chính nở nụ cười: “Người muốn làm quan sao?”

Hàn Kính nghiêm túc gật đầu: “Muốn.”

“Muốn làm quan gì?” Trịnh Chính tò mò.

“Muốn làm quan ở hộ bộ.”

“Tại sao?”

Hàn Kính dừng lại động tác đâm cá: “Ta muốn giúp hoàng thượng quản lý bạc.”

“Phốc! Ha ha ha...” Trịnh Chính không nhịn cười được, thân thủ nắm lấy khuôn mặt của hắn, “Tiểu ngốc qua, người nhanh chóng thành tiểu tham tài.”

“Không phải.” Hàn Kính ngẩng đầu nhìn thẳng Trịnh Chính, một đôi mắt đen tuyền, “Ta muốn giúp hoàng thượng quản lý bạc, giúp hoàng thượng làm một minh quân.”

Trịnh Chính nghi hoặc nhìn hắn.

Hàn Kính cúi đầu không có mục đích mà đâm lung tung những con cá nhỏ trong bao giấy dầu: “Phía nam nhiều lần gặp nạn hồng thủy, hoàng thượng đem quốc khố cứu trợ nạn thiên tai ở phía nam, nhưng quan viên phía nam tầng tầng bóc lột, cắt xén vật tư, không ai quản, làm hại bách tính vẫn luôn chịu khổ. Có mấy người biết là làm quan không tốt, có thể có rất nhiều người không biết, bọn họ cho là hoàng thượng không quản bọn họ, liền nói hoàng thượng không phải là minh quân.”

Trịnh Chính nhìn Hàn Kính mang thần sắc bất bình, có chút si mê.

Hàn Kính ngẩng đầu nhìn Trịnh Chính nói tiếp: “Ta muốn giúp hoàng thượng quản lý bạc, để các hương thân biết hoàng thượng là một minh quân, ta không muốn có người nói xấu hoàng thượng.”

“U a, người thật quan tâm hoàng thượng của người như vậy a?” Trịnh Chính ôm cánh tay nở nụ cười.

Hàn Kính trịnh trọng gật đầu, trên mặt hiện lên ước mơ: “Đó là hoàng thượng a, hoàng thượng là vua của một nước, ta nằm mộng cũng muốn hắt liếc mắt nhìn ta một cái.”

Trịnh Chính bĩu môi, chua xót: “Vậy ở trong lòng người, ta so với hoàng thượng, ai quan trọng hơn?”

Hàn Kính không chút nghĩ ngợi: “Hoàng thượng là trọng yếu.”

Trịnh Chính một hơi thở không thuận, suýt chút nữa bị sặc, thoáng chốc có chút oan ức: “Tên hoàng đế kia người ngay cả gặp người cũng chưa gặp qua một lần, ta đối với người tốt như vậy, người cứ nhiên lại cảm thấy hèn so với ta trọng yếu hơn a?”

Hàn Kính nhìn hần ủy ủy khuất khuất, có chút chần chờ đưa ngón trỏ cùng ngón cái ra, cách một đoạn ngắn: “Hoàng thượng... Liền so với người... Trọng yếu một tí tẹo như thế.”

“Hèn vẫn là so với ta trọng yếu a!” Trịnh Chính thất vọng vung vung tay, “Không nói không nói! Giận!”

Hàn Kính thu hồi tay, ôm bao cá nhỏ tiếp tục cùng hần đi về phía trước.

Đi một đoạn, Trịnh Chính liền không ngừng được hiếu kỳ: “Tiểu ngốc qua, người đọc sách là chưa bao giờ nhiễm hơi tiền, biện pháp quản sổ sách của người, là học từ đâu?”

Hàn Kính nuốt vào một con cá nhỏ: “Ta học từ nương.”

“Ồ? Mẹ người còn có thể quản sổ sách?”

“Àn, vài năm trước đây nhà ta có chút tiền, cha ta kiếm tiền tất cả đều là nương ta quản, nương ta hiểu biết rất nhiều, ta liền theo học.”

Trịnh Chính lập tức phản ứng lại, gật gù đầu như đã hiểu rõ: “Cho nên... Mẹ người quản tiền của cha người, người muốn quản tiền của hoàng thượng, người muốn dùng biện pháp mà mẹ người dùng để quản tiền của cha người, đến giúp hoàng thượng quản sổ sách.”

Hình như là như vậy...

Hàn Kính tán đồng gật đầu.

Trịnh Chính đột nhiên nở nụ cười, cười đến mức khoa trương, cơ hồ giữa mặt lên trời cười to. Hàn Kính đầu óc mơ hồ: “Làm gì mà cười như vậy?”

“Không không không...” Trịnh Chính lắc đầu cực lực nhin cười đi về phía trước, “Ta cao hứng.”

Hàn Kính không rõ, cũng không để ý tới nữa hần.

Hai người liền đi một hồi đến Túy Nguyệt Lâu. Hàn Kính ngừng bước: “Ta đi trước.”

“Àn, ” Trịnh Chính không nhin được nắm mặt của hần, “Nghỉ ngơi sớm một chút, ở có quen không?”

Hàn Kính nghiêm túc nhìn hần: “Ồ đến mức rất thoải mái, đa tạ.”

Trịnh xoa đầu hần.

“Trịnh Chính.”

“Hả?” Trịnh Chính nhú mày xem Hàn Kính muốn nói lại thôi.

Hàn Kính liền đưa lên một con cá nhỏ: “Còn có một con, không ăn vô.”

Trịnh Chính bật cười, cúi đầu ăn cá nhỏ trên tay hần.

Hàn Kính lại nói: “Trịnh Chính.”

Trịnh Chính ngẩng đầu nhìn hần.

Hần ngập ngừng một hồi: “Những lời vừa nãy ta nghĩ muốn nói lại một lần.”

“...” Trịnh Chính không nói gì.

“Giống nhau đều trọng yếu, ở trong lòng ta, người cùng hoàng thượng đều giống nhau vô cùng trọng yếu, một nửa một nửa.”

Nói xong Hàn Kính liền đi vào Túy Nguyệt Lâu, lưu lại Trịnh Chính tại chỗ xuất thần.

Ta cùng hoàng đế giống nhau đều trọng yếu, vậy có phải hay không nói đúng là, ở trong lòng người, hoàn toàn chỉ có ta đây?

Không, hoàn toàn chỉ có trẫm đây...

5. Chương 5: Hoa Ẩn

Đế xuống quyền tấu chương cuối cùng, Hoàng đế vỗ vỗ chồng tấu chương xếp thành núi nhỏ, như trút được gánh nặng mà lưỡi biếng duỗi người, tay xoa xoa cổ sau đó đứng lên: “Người đến, thay y phục.”

Cửa ngự thư phòng chậm rãi mở ra, Thường Phúc khom người bước nhanh đi tới: “Hoàng thượng.”

Hoàng đế nhìn hẩn tiến vào tựa như bình thường mà dặn dò: “Thường Phúc, nhanh chóng thay y phục, cùng trẫm xuất cung.”

Thường Phúc tiến lên cúi người: “Hoàng thượng, người ở Thanh Yên cung đến nói, tiểu Hoàng tử bị bệnh.”

Động tác xoa cổ dừng lại, hoàng đế có chút không hiểu nhìn về phía Thường Phúc: “Không phải có Vương quý phi chăm sóc sao?”

Thường Phúc trả lời: “Tiểu Hoàng tử đã bị bệnh thời gian dài, quý phi nương nương ngày đêm chăm sóc, mất ăn mất ngủ, không được nghỉ ngơi thật tốt, hôm qua cũng bị bệnh, vừa này quý phi nương nương phái người đến cầu kiến... Hoàng thượng là không muốn đi nhìn?”

Hoàng đế khó xử mà cau mày suy nghĩ một lát, nhắc chân hướng tấm điện mà đi tới: “Trở về lại nói trẫm muộn một chút sẽ đến.”

“Hoàng thượng” Thường Phúc vẫn chưa tránh ra, “Thái hậu nương nương bên kia...”

Hoàng đế nghe vậy bước chân dừng lại, ngẩng đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, do dự nửa ngày, nhận mệnh thở dài một hơi: “Bãi giá, Thanh Yên cung.”

Thường Phúc vội vàng vàng, cùng hoàng đế đi ra ngoài.

“Khởi giá —— “

Vương quý phi trên mặt thần sắc có chút bệnh, kiên cường chống đỡ dựa ở trên giường cùng hoàng đế nói chuyện.

Hoàng đế câu được câu không nghe, tư tưởng mất tập trung, ánh mắt nhẹ nhàng hướng về một bên, có chút tâm thần không yên.

Không biết tiểu ngọc qua đã rời giường chưa, có hay không hảo hảo ăn cơm, có hay không đọc sách viết chữ... Tiểu ngọc qua mới vừa rời giường, mơ mơ màng màng không mở mắt nổi, lúc ăn cơm quai hàm phồng lên nhai nhai rất thú vị, lúc ăn nhanh bị nghẹn sẽ liều mạng uống trà, thời điểm đọc sách cẩn thận từng li từng tí một ôm sách bảo bối mà nghiêm túc chú thích, tiểu ngọc qua...

“Ân a ~ ân a ~ ân a ~” Tiếng khóc nỉ non của trẻ con vang lên.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng? Hoàng thượng?”

“Hả? Ái phi có chuyện gì?” Bị gọi vài tiếng Hoàng đế cuối cùng cũng coi như hoàn hồn.

Bà vú ôm tiểu Hoàng tử trong tả lót đi tới bên giường, Vương quý phi đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ của hài tử: “Tiểu Hoàng tử tỉnh rồi, hoàng thượng người muốn nhìn một chút không?”

Tựa hồ còn chưa từng hảo hảo ôm qua hài tử, hoàng thượng có chút tò mò mà đến gần xem.

Hài tử khuôn mặt hồng nộn non mềm, cơn sốt vẫn chưa lui. Hoàng đế không nhịn được vươn ngón tay trên chọc, hài tử không né tránh liền hé miệng, lộ ra hai cái răng cửa vừa mới mọc, hoàng đế đưa tay sờ sờ răng sữa của hài tử, tiểu Hoàng tử liền cắn ngón tay của hoàng đế, hai tay nhỏ bé nắm chặt lấy ngón tay của Hoàng đế không buông.

Vương quý phi sợ hết hồn nhanh chóng đưa tay đẩy ra, có chút bận tâm: “Hoàng thượng thứ tội, người có bị thương?”

Hoàng đế không bận tâm vẫy vẫy tay: “Không sao không sao, tiểu hài tử có thể có bao nhiêu khí lực? Liên dấu răng đều không có.”

Vương quý phi lòng vẫn còn sợ hãi: “Dù sao cũng là long răng, hoàng thượng cẩn thận một chút mới hảo.”

Hoàng đế không nói gì, chỉ là duỗi ra một tay khác, nhìn ngón trở xuất thần. Quý phi ở một bên cũng không dám hỏi cái gì.

Ngón cái ở tay trái nhẹ nhàng tìm tòi vết thương trên ngón trở, dấu răng tỉ mỉ chỉnh tề nhàn nhạt, lại như tiểu hài tử cắn đến thanh tú như vậy.

Nghĩ đến ngày đó Hàn Kính cũng tựa như là tiểu hài tử, hai tay cầm lấy cánh tay của hắn, gắt gao cắn ngón tay của hắn không chịu buông ra. Đáng về thử phi phò kia thực thú vị.

Hoàng đế không ngừng được nở nụ cười, một mặt ngây ngô. Vương quý phi ở bên cạnh cùng cung nữ bên người hai mặt nhìn nhau.

Trên bàn bên cửa sổ, một quyển sách một bình trà, Hàn Kính hai tay chống đỡ hai má, si ngốc mà nhìn chăm chăm sách trên bàn.

Quay đầu cuối xuống nhìn ra ngoài cửa sổ, phố xá phồn hoa náo nhiệt, liền quay đầu nhìn chăm chăm sách tiếp tục ngắm người.

Ngày hôm nay Trịnh Chính không có tới, tại sao vậy chứ?

Hàn Kính có chút mê man, liền có chút mất mát, cảm giác trong lòng thật vắng vẻ.

“U! Đây ai vậy! Hàn Kính à!” Vương công tử bị bắt vừa bước lên cầu thang liền nhìn thấy một Hàn Kính lẻ loi, không nói hai lời liền chạy thẳng tới.

“Làm sao? Hôm nay Trịnh ca ca của ngươi không đến à?”

Hàn Kính liếc nhìn hắn một cái, cúi đầu lật sách không chút nào để ý tới.

Vương công tử nhất thời nổi nóng, “Ba” một cái vỗ lên bàn của Hàn Kính, tiếp tục châm chọc khiêu khích: “Tại sao? Khế* ca ca của ngươi không đến với ngươi, ngươi cô đơn đúng hay không?”

(*) Khế: ta không hiểu cho lắm nhưng đại loại là kim chủ vậy á.

Hàn Kính mê mẩn mà ngẩng đầu.

Vương công tử nhếch miệng cười bỉ ổi: “Làm sao? Ta nói sai? Ngươi không phải là tiểu khế (còn chỗ này mọi người cứ hiểu là bị bao dưỡng) đệ mà hắn nuôi? Người đọc sách ở Túy Nguyệt Lâu này người nào mà không biết ngươi là tên nghèo nhất? Nghèo về với nghèo, ngươi lại ở phòng hảo hạng nhất.” Cúi đầu tiến đến bên tai Hàn Kính: “Ta cũng muốn hỏi, tiền thuê phòng này là từ đâu mà tới?”

Bên cạnh một công tử áo lam đậm tà nở nụ cười: “Cái kia Trịnh Chính và tên gì đó, mỗi khi vừa đến liền vào trong phòng của hắn! Chỉ là tiền thuê phòng, chui chui không phải đã có sao?”

“Ha ha ha...” công tử xung quanh đồng thời chế nhạo.

Hàn Kính yên lặng đứng lên, trầm mặc không nói, chỉ là tai hơi ửng hồng.

Nghe một đám người cười đến không ngậm miệng lại được, Hàn Kính giương mắt nhìn Vương công tử, liếc mắt một cái, không nhìn được tranh luận: “Ta không có...”

“Người không có? Người không có loại nào a?” Vương công tử cố tình tìm cớ, một cước đạp lên trên ghế của Hàn Kính, trừng trừng mà cùng Hàn Kính đối diện, “Chỉ người này giống như đàn bà là thỏ nhĩ gia*, cũng dám mắng ta vô liêm sỉ?”

(*) Thỏ nhĩ gia aka gay

~~Mọi người đối diện hiểu rõ, hoá ra họ Vương chính là đang tính chuyện trước đây, nói vậy khi đó hẳn biết ý tứ bên trong.

Hàn Kính quay người thu thập sách trên bàn hương phòng nhỏ đi, không chút nào tình nguyện để ý đến hắn.

Vương công tử chưa từ bỏ ý định, theo ở phía sau mà mắng: “Người chỉ dựa vào sưỡi ẩm chăn cho nam nhân để kiếm tiền thuê phòng, như một tên tiểu quan, cùng thanh lâu kỹ nữ có khác gì nhau? Đừng nói người khẳng định không thi nổi, coi như là thi đậu thì thế nào? Còn không phải là một trạng nguyên gia bán mình sao! Mất mặt! Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha...” Những tên công tử bột xung quanh cất tiếng cười to, Hàn Kính vội vàng vàng trốn vào trong phòng, như là chạy trốn chết, càng trốn đến mọi người ôm bụng cười.

Tiến vào phòng, để sách xuống, Hàn Kính ngồi ở bên cạnh bàn ôm cánh tay mà nằm úp sấp, đem mặt vùi vào bên trong cánh tay, chỉ lộ ra hai lỗ tai, đỏ ngầu.

Vừa rồi Vương công tử làm cho hắn không biết phải làm sao, hắn căn bản cũng không muốn cãi lại, Hàn Kính tâm tư sớm đã không còn.

Thỏ nhĩ gia và vân vân, hắn trước đây tại bên trong thoại bản* trên phố có từng thấy. Hắn như vậy, coi như là thỏ nhĩ gia sao?

(*) Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống. Chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời. Thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Quay mặt sang chậm chạp mà nhìn trang hoàng bên trong căn phòng, cửa sổ khắc hoa, ghé đàn mộc, kim bị (Chăn, mền) mềm mại, màn tuyết.

Xác thực hào hoa phú quý.

Vậy hắn bây giờ có tính hay không là bị Trịnh Chính nuôi...

Thật nhanh đem mặt vùi vào bên trong khuỷu tay, hai lỗ tai càng thêm đỏ hơn.

Trịnh Chính đối với mình rất tốt; Trịnh Chính thích nắm lấy mặt của mình; Trịnh Chính thích uy mình ăn cơm; Trịnh Chính còn hỏi qua mình, hắn cùng hoàng thượng ai quan trọng hơn...

Trịnh Chính...

Hàn Kính đầu hướng bên trong khuỷu tay, tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Trong lòng mình, Trịnh Chính cùng hoàng thượng đều trọng yếu như nhau đi... Không đúng, cảm giác không giống nhau... Hoàng thượng rất trọng yếu, Trịnh Chính vừa vặn như quan trọng hơn... Là loại quan trọng không đồng dạng như nhau...

Hàn Kính từ trên bàn bò lên, hai tay chống đỡ hai má ngăn người. Nếu không chờ kỳ thi mùa xuân kết thúc liền đem tiền thuê phòng trả lại cho Trịnh Chính đi. Nhưng Trịnh Chính hôm nay không có đến, có phải là sau đó đều sẽ không tới đâu? Không nói được tại sao lại nghĩ như thế, nhưng Hàn Kính liền là có chút mất mặt.

Hàn Kính cầm đặt ở trên bàn lật xem quyển sách ở trước mặt, có chút suy tư. Chờ sau khi thi đậu công danh, nếu như còn có thể gặp được Trịnh Chính, còn có thể cùng Trịnh Chính nói chuyện, vậy thì nói cho hắn biết, mình có thể ban ngày giúp Hoàng thượng làm việc, buổi tối cùng hắn, theo hắn... Cùng hắn trò chuyện, cùng hắn đồng thời đàm luận văn chương, thời gian một nửa một nửa, vô cùng thỏa đáng.

Mới vừa âm thầm quyết định, chợt nghe ngoài cửa có người gõ nhẹ.

Hàn Kính nghi hoặc, chẳng lẽ là Trịnh Chính tới?

Đi nhanh đến mở cửa, cửa vừa mở ra, đứng bên ngoài là một người quần áo quý khí, nam nhân tóc mai lẫn vài cọng tóc bạc, một mặt kích động nhìn hắn.

Hàn Kính nhất thời ngây dại...

6. Chương 6: Tìm Hoa

Ai ui, Gia! Gia! Người chậm đã! Chậm đã!” Thường Phúc một đường như Porsche mà đuổi theo chủ tử nhà mình.

Trịnh Chính không để ý tới hắn, một đường chạy như bay đến Túy Nguyệt Lâu.

Thường Phúc khê cần rằng đuổi theo, ngăn ở trước mặt Trịnh Chính: “Gia, hôm nay không phải là hưu mộc, người không thể chạy loạn, vẫn là nhanh quay về thôi! Nay nếu như làm trễ thời giờ thì biết phải làm như thế nào đây?”

Trịnh Chính dừng lại cước bộ, nhìn Thường Phúc đang cúi người, tựa tiểu phi tiểu: “Thường Phúc, khi nào lại đến phiên người tới quản ta?”

Thường Phúc run lên một cái, mồ hôi lạnh chảy xuống, cúi đầu không dám nói lời nào.

Trịnh Chính liếc nhìn hắn một cái, xoay người vội vội vàng vàng mà đi tới Túy Nguyệt Lâu...

“Đi?” Trịnh Chính nhìn chằm chằm khuôn mặt đang cười rạn rở của chương quỹ, nghi hoặc mà giật mình, “Đi khi nào? Đi cùng ai?”

Chương quỹ lắc đầu một cái không trả lời, cúi đầu đưa ra một tờ giấy cùng một ít bạc, cười híp mắt giao cho Trịnh Chính: “Hôm qua một vị lão gia đã đến đón Hàn công tử, Hàn công tử đem phòng trả lại, lưu lời lại nói là nếu công tử ngài đến, liền đem tiền thuê phòng còn dư lại, trả lại cho ngài, còn có cái này.”

Trịnh Chính liền cầm lấy, là biên lai mượn đồ, viết tiền thuê nhà của mấy ngày trước đây. Trịnh Chính không ngừng được cười mắng: “Tiểu ngốc qua.”

Ngẩng đầu dò hỏi chương quỹ: “Thật sự là không biết ai đã đón hắn đi?”

Chương quỹ làm khó xử nở nụ cười, lắc đầu một cái: “Này tiểu nhân không biết. Kinh thành đại quan quý nhân nhiều như vậy, cũng không phải dân thường như tiểu nhân có thể nhận thức.”

Chương quỹ nở nụ cười hòa hòa khí khí, không phải là thật sự không biết chỉ là không nguyện ý nói.

Trịnh Chính nghi hoặc cau mày, lặng lẽ nhìn biên lai mượn đồ cùng bạc trong tay không nói gì.

Thường Phúc bên cạnh cẩn thận thăm dò: “Gia? Gia?”

Trịnh Chính hoàn hồn, nhu nhu mi tâm liền đi ra ngoài, Thường Phúc cúi người đi theo.

Lúc hai người đi ngang qua một bàn bên cửa sổ, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng bắt chuyện: “Ai — Trịnh huynh!”

Quay đầu nhìn sang, Vương công tử bị bấm nghênh ngang đi tới: “Đã lâu không gặp a Trịnh huynh.”

Trịnh Chính khước miệng treo lên một nụ cười xa cách: “Vương huynh.”

Vương công tử nhìn Trịnh Chính một cái, con ngươi nhìn lên trên lầu lượn một vòng, nheo mắt lại, cười đến mức có thâm ý: “Tôi tìm tiểu khê đệ của ngươi à?”

Nghe hắn nói xong, Trịnh Chính lông mày giật một cái, thu hồi nụ cười nhìn về phía Vương công tử: “Vương công tử đây là ý gì?”

Vương công tử thấy Trịnh Chính không chịu thừa nhận, trên mặt chợt lóe lên một tia bốn cột, nghiêng đầu để sát vào Trịnh Chính, âm thanh lại không chút nào giảm: “Không phải là sự tình kia sao! Người nào mà không biết à? Giấu cái gì nha! Đúng không!” Nói xong không quên quay đầu lại bắt chuyện với nhiều vị công tử bột đang nhìn sang.

Trịnh Chính mục quang lạnh lùng: “Câu này, người cũng đã nói cùng với hắn?”

Vương công tử không để ý lắm: “Làm sao vậy? Không phải chỉ là một tiểu thỏ nhệ gia thôi sao?” Nói xong đưa tay vỗ vỗ vai Trịnh Chính, giống như khuyen lớn, một mặt cười đậm đắng, “Cái hạng người thấy tiền liền sang mắt kia ngươi cũng không cần quá để ý, đi chính là đi, lại tìm cái mới, nếu không các huynh đệ buổi tối sẽ cùng ngươi đi đi dạo... Khà khà khà... Hả?”

Trịnh Chính hơi híp mắt lại: “Thấy tiền sáng mắt? Có ý gì?”

Vương công tử cười ha ha: “Hôm qua có một lão đầu đến, ngồi xe ngựa dẫn theo gã sai vặt, vừa nhìn chính là người đại phú đại quý, tiến vào Túy Nguyệt Lâu không nói hai lời trực tiếp đem hắn đón đi, mọi người là đều nhìn thấy, ông lão kia đúng là nắm tay của hắn đem người mang đi, hắn đúng là bé ngoan liền theo lão đầu đó rời đi. Ta thấy hắn nha, tám phần mười là kẻ người nghèo”

Người chung quanh liền phụ họa: “Đúng đấy, cũng không phải là cẩn thận từng li từng tí đem người ôm đi?”

Trịnh Chính bình tĩnh nhìn Vương công tử, nghe người bên cạnh nghị luận, mặt không hề cảm xúc.

Người đại phú đại quý, kinh thành quyền quý không có người nào mà hắn không biết, sẽ là ai chứ?

Vương công tử không tìm không phổi lại đưa tay dè lên vai Trịnh Chính: “Cho nên ta nói a, hắn chính là được một người nuôi không quen, tàn nhẫn, hung ác, vong ân bội nghĩa, trộm cắp! Còn dám mắng ta vô liêm sỉ? Nhìn hắn ngày hôm qua bị ta chửi đến máu chó đầy đầu! Rất giống một con cẩu nhà có tang đang nhảy dựng! Ha ha ha ha ha...”

Thường Phúc nghe lời nói của Vương công tử, liền lén lút đánh giá sắc mặt của chủ tử nhà mình, trán liền toát mồ hôi lạnh, ngậm chặt miệng không dám lên tiếng.

Xa xa Triệu công tử phát hiện Trịnh Chính thần sắc có gì đó không đúng, muốn nói lại thôi, cuối cùng là xa xa né tránh.

Trịnh Chính nghiêng đầu nhìn bàn tay mập trên vai, nhột nhạt nhếch miệng, nhìn về phía Vương công tử, bình tĩnh mở miệng: “Người tên là gì? Trong nhà có những ai?”

Vương công tử không phản ứng lại, hồ nghi mà liếc mắt đánh giá trên dưới Trịnh Chính “Hỏi cái này làm gì?”

Trịnh Chính nở nụ cười, cười đến khiến người nhìn không thấu: “Vương huynh đệ đừng nghĩ nhiều, Trịnh mỗ chỉ là thấy các hạ khí độ bất phàm, nhất thời ngưỡng mộ muốn kết giao kết giao.”

Vương công tử không nghi ngờ hắn, mặt mày hớn hở, lùi về sau một bước giả vờ giả vịt chấp tay chấp tay: “Tại hạ không dám họ Vương, tên chỉ một chữ Nguyên, một tháng trước vào kinh ứng thí, hiện tạm thời đang sống tại phủ của thúc phụ.”

“Thúc phụ?” Trịnh Chính cau mày.

Vương công tử giả vờ giả vịt mở ra chiết phiến, một mặt vênh vang đắc ý: “Không đối gạt Trịnh huynh, thúc phụ chính là Hộ bộ Thượng thư Vương đại nhân, cha của Vương quý phi.”

Trịnh Chính tựa tiểu phi tiểu nhìn vị công tử bột dương dương tự đắc khoe khoang trước mặt, suy tư nghiền ngẫm: “Hộ bộ Thượng thư...”

Hộ bộ Thượng thư chi chất, Vương quý phi chi đệ, không trách những người này từng người từng người đều vây quanh hẳn a dua nịnh hót lấy lòng.

Thường Phúc nhìn một đám người trẻ tuổi không hiểu biết, âm thầm thở dài. Nhìn thấy Trịnh Chính bỏ lại những công tử bột kia đi ra ngoài, liền đuổi theo.

Trịnh Chính không có tâm tư để ý tới đám người này, cau mày đi ra ngoài, liền nghe có người sau lưng hỏi dò: “Ai, Triệu huynh, ở kinh thành này người là người đứng đắn, quen biết nhiều người, có biết lão đầu hôm qua đến tìm tiểu tử kia là ai không?”

“Ừm...” Triệu công tử trầm ngâm chốc lát, “Nhìn rất quen mặt... Ta đã từng thấy qua... Tê ~ hình như là ở Lễ bộ...” Trịnh Chính bước chân bỗng nhiên dừng lại, quạt gỗ gõ vào lòng bàn tay, khoe miệng kéo ra một nụ cười lạnh, ý tứ hàm xúc không rõ: “Gần đây văn võ bá quan đều rất rảnh rỗi sao?”

Thường Phúc trộm dò xét liếc mắt một cái, cúi đầu âm thầm cầu xin thần phật phù hộ.

Trong đại điện, hoàng đế dựa vào Long y, một tay chống cằm.

Bên dưới đủ loại quan lại ngay ngắn mà bấm báo công việc rõ ràng.

Công bộ Thượng thư cầm hốt bản* bước ra khỏi hàng: “Hoàng thượng, phía nam xưa nay lũ lụt nhiều lần, bây giờ còn có ba tháng liền đến mùa hạ, thần cho là nên phòng ngừa chu đáo, sớm sai nhân thủ khơi thông đường sông, tự phòng hậu hoạn trước khi nạn lụt chưa xảy ra.”

(*) Hốt bản: Thẻ bằng ngọc, bằng ngà hoặc bằng tre mà quan lại ngày xưa thường cầm khi thượng triều.

“Ừm.” Hoàng đế đáp một tiếng, cũng không nói có thể hay là không thể, chỉ là bất động mà thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước.

Công bộ Thượng thư hồi lâu không nghe được Hoàng đế nói chuyện, lặng lẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, sau đó theo ánh nhìn của Hoàng thượng, chính là Lễ bộ Thượng thư bên cạnh.

Đủ loại quan lại đều nhìn theo, trong lúc nhất thời cả triều văn võ bá quan, chừng một trăm con mắt đồng loạt nhìn về phía Lễ bộ Thượng thư, đại điện rơi vào tĩnh mịch.

Lễ bộ Thượng thư thoáng chốc thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nghi hoặc không ngừng, sợ hãi không thôi, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc bất động chờ Hoàng đế mở miệng.

Hoàng đế chỉ giữ trầm mặc, hành hạ đến tận khi hai chân Lễ bộ Thượng thư run lên mới mở miệng: “Lễ bộ Thượng thư.”

“Thần... có thần.” Lễ bộ Thượng thư run lập cập quỳ xuống.

Hoàng đế híp mắt nhìn mũ cánh chuồn của Lễ bộ Thượng thư, đầu ngón tay gõ vào tay vịn của Long y: “Người gần đây đã làm chuyện tốt đẹp gì?”

“A?” Lễ bộ Thượng thư kinh sợ, mê hoặc ngẩng đầu, liền nhanh chóng cúi đầu xuống: “Thần ngu dốt... Kính xin hoàng thượng nói rõ.”

Ngồi trên Long y Hoàng đế cười lạnh một tiếng: “Có đúng không? Trẫm dường như nghe nói... Gần đây kinh thành có đại quan quý nhân rất tốt nuôi dưỡng đào kép, thậm chí không tiếc... Bất nạt đàn ông trông ghêo đàn bà...”

Lễ bộ Thượng thư thể chấn động, vội vã dập đầu: “Thần oan uổng! Hoàng thượng minh giám! Thần đối hoàng thượng trung thành tuyệt đối, tuyệt đối không dám làm trái pháp luật kỷ cương! Thần oan uổng! Thần oan uổng! ...”

“Ta oan uổng người? A, gần đây trong kinh thành, có những tên ỷ vào thúc bá huynh trưởng làm quan trong triều liền trắng trợn không biết kiêng dè hoành hành phổ xá vô liêm sỉ, chẳng lẽ còn thiếu sao? Người nói

có đúng hay không a, Hộ bộ Thượng thư?” Hoàng đế đột nhiên đưa ánh mắt nhìn về phía Hộ bộ Thượng thư, trong lời nói có ý riêng.

Hộ bộ Thượng thư đột nhiên bị điểm tên, cũng là cả kinh, hoang mang rối loạn vội vàng quý sát bên Lễ bộ Thượng thư, nơm nớp lo sợ: “Thần ngu dốt, thần không biết, thần không biết...”

Cả hai Thượng thư không ngừng dập đầu lạy, trên đại điện bầu không khí ngưng trệ. Nhiều vị quan lại mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không hiểu ra sao.

Xem hai vị Thượng thư bộ dáng kinh hồn bạt vía co rúm lại thành một đoàn, Hoàng đế không khỏi cau mày, rơi vào trầm tư.

Chỉ biết là hần đã bị người của Lễ bộ mang đi, nhưng không có chứng cứ lại không thể thật sự một mực chắc chắn mà xông vào thượng thư phủ soát người, thật phiền toái...

Trong lòng bất đắc dĩ than thở, cái tên tiểu ngọc qua này, một điểm cũng không khiến người ta bớt lo.

Hoàng đế buồn bực mà nhu nhu huyết thái dương đứng lên: “Thôi, bãi triều.”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hộ bộ Thượng thư cùng Lễ bộ Thượng thư vẫn nằm trên mặt đất không dám làm ra một cử động nhỏ nào, đợi Hoàng đế rời đi, lặng lẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn nhau, một người chột dạ, một người không rõ.

Xe ngựa dừng lại, nam nhân tóc mai lẫn vài sợi tóc bạc để gãi sai vạt đỡ xuống xe, sửa lại vạt áo quan phục một chút liền đi vào trong phủ. Quản gia mở cửa đợi: “Đại nhân.”

Nam nhân tiến vào phòng lớn nhanh chóng nâng chung trà lên uống mấy ngụm, thở ra một hơi thật dài.

Hàn Kính đi tới: “Cửu cửu.”

“Hả? Ai u oa oa nha!” Nam nhân nhanh chóng đặt chén trà xuống kéo Hàn Kính qua “Tại sao không đi nghỉ ngơi thật tốt a?”

Hàn Kính lắc đầu một cái: “Không mệt, xem sách một chút rồi đi ra ngoài một chút.”

“Vẫn còn thói quen đó?”

Hàn Kính gật gật đầu.

Nam nhân tức giận điểm điểm trán của Hàn Kính: “Tử tiểu tử, chính là buồn chán đi!”

Hàn Kính đưa tay sờ sờ cái trán bị đâm đau mà trầm mặc. Làm cho cửu cửu thở dài: “Oa oa nha, đến kinh thành tại sao cũng không đến tìm ta?”

“Không muốn gây phiền phức cửu cửu, ta nghĩ là chờ thi đậu rồi nói sau.”

Lão nam nhân lắc đầu than thở, ngồi ở trên ghế thái sư: “Người như vậy bảo ta làm sao ăn nói với đại tỷ a! Khi đó...”

Hàn Kính bé ngoan đứng ở một bên nghe cửu cửu nói việc nhà, nhìn cửu cửu trên người mặc quan phục đến xuất thần. Là quan của triều đình a, có thể giúp Hoàng thượng làm việc, thật tốt.

Cửu cửu không chú ý tới Hàn Kính đang mất tập trung, tiếp tục ở bên tai nhắc nhở: “Giống như người vậy khờ hài tử, thi đậu cũng chưa chắc là chuyện tốt, gần vua như gần cọp người có biết không? Ánh mắt hoàng thượng nhìn hai vị Thượng thư đại nhân sang sớm hôm nay, như là muốn giết bọn họ, ta ở phía sau đều lau một vệt mồ hôi. Không biết Lễ bộ đến cùng xảy ra chuyện gì làm cho Hoàng thượng mất hứng, chuyện tương lai không thể nào biết trước được, hoàn hảo cậu của người chỉ là một thị lang, hỏa chưa chắc đốt tới trên người ta. Người sau này muốn làm quan, vậy nên lúc làm việc phải vạn phần cẩn thận a...”

Hàn Kính không nhịn được đánh gáy: “Cửu cửu, Hoàng thượng sẽ không đến nỗi phải trái đúng sai cũng không phân biệt được, Hoàng thượng là một Hoàng thượng tốt.”

Nghe hần nói thế Lễ bộ Thị lang không khỏi giận: “Hoàng thượng Hoàng thượng, người liền hai ba câu đều không rời hoàng thượng, quân tâm khó dò người có hiểu hay không? Chỉ biết nói chuyện bênh vực Hoàng thượng, cũng không quan tâm mạng của cậu người.”

Hàn Kính không hiểu: “Thân là thần tử không phải là muốn vì Hoàng thượng mà suy nghĩ sao? Không hướng về Hoàng thượng vậy ta hướng về ai?”

Lễ bộ Thị lang giơ tay một cái bạo lật (nổ tung, bùng cháy aka lật bàn): “Người nói lung tung! Người còn chưa có thi đậu mà đã đưa cùi chỏ ra bên ngoài, này nếu như người thi đậu thì sẽ ra sao nữa? Thời điểm đó trong mắt người đâu còn có người cừu cừu này, ai u đại tỷ a, tại sao liền sinh ra một tên ngốc như thế oa oa...” Lễ bộ Thị lang khó hiểu có chút oan ức, Hàn Kính bên cạnh cũng không khá hơn chút nào, sờ đầu mà suy nghĩ về những lời của cừu cừu như là rơi vào trong sương mù.

7. Chương 7: Hoa Hiên

Tay trái chống cằm, than thở một tiếng, đổi tay phải chống cằm, lại than thở một tiếng, Hoàng đế ngồi ở ngự thư phòng, mặt ủ mày chau, buồn bực mất tập trung.

Hơn mười ngày, căn bản không tìm thấy hình bóng của Hàn Kính, tiểu ngốc qua đến cùng là đã bị giấu ở chỗ nào rồi?

Thường Phúc tay cầm phát trần nhẹ nhàng bước tới: “Hoàng thượng, Lễ bộ Thượng thư Lưu đại nhân cầu kiến.”

Hoàng đế hơi nhúu mày một chút, ngồi thẳng: “Tuyên.”

Cửa mở, Lễ bộ Thượng thư hai tay nâng cao bạch quyền qua khỏi đầu, đi tới trước ngự án quỳ xuống liền dâng lên: “Hoàng thượng, kỳ thi mùa xuân lần này, danh sách tiến sĩ đã định, kính xin Hoàng thượng xem qua.”

Hoàng đế nhìn chằm chằm đầu của Lễ bộ Thượng thư, không đến nơi đến chốn ừ một tiếng. Thường Phúc tiếp nhận danh sách để xuống ngự án.

Hoàng đế như trước nhìn Lễ bộ Thượng thư, không tập trung mà mở ra danh sách. Hần chỉ nghe nói người là bị Lễ bộ mang đi, nhìn Lễ bộ Thượng thư cũng không có vấn đề, chẳng lẽ không phải là hần?

Lễ bộ Thượng thư phục ở trên đất, cảm giác ánh mắt của Hoàng đế giống như dao mà ở trên người cạo qua cạo lại, không dám thở mạnh.

Thường Phúc thấy mắt của Hoàng đế không đặt ở trên danh sách, tâm trạng hiểu rõ, nghĩ tới nghĩ lui, đành đánh bạo nhắc nhở: “Hoàng thượng, có muốn nhìn danh sách tiến sĩ bên trong một chút, xem có hay không...”

Hoàng đế giật mình, vỗ đầu một cái, nhẹ giọng chửi một câu, vội vàng cúi đầu tìm từng cái từng cái tên. Ngón tay di chuyển qua mấy hàng, ổn định.

“Ha ha ha...” Hoàng đế đột nhiên cười to.

Lễ bộ Thượng thư đang quỳ trên mặt đất thân thể run lên, lặng lẽ ngẩng đầu mà trộm dò xét. Chỉ thấy Hoàng đế nhìn danh sách trên tay thoải mái cười to: “Thường Phúc, thưởng!” Thường Phúc cười híp mắt quỳ xuống tạ ân. Ngón tay của Hoàng đế mơn trớn hai chữ “Hàn Kính”, khóe miệng cười mỉm hỏi Lễ bộ Thượng thư: “Thi đình là ngày nào?”

Lễ bộ Thượng thư liền cúi đầu trả lời: “Bẩm hoàng thượng, là ba ngày sau.”

“Ha ha ha ha ha... Được!” Hoàng đế nói một chữ “Hảo”, cũng không biết là ý gì, đợi Lễ bộ Thượng thư ngẩng đầu, Hoàng đế đã nhẹ nhàng lướt qua hần mà đi xa.

Lễ bộ Thượng thư ngơ ngác nhìn ngự án trống không, không khỏi lộ ra khuôn mặt đau khổ. Hẳn đây là đã đắc tội Hoàng thượng chỗ nào a...

Hàn Kính ngồi ngốc ở bên cửa sổ, xem chim tước trên cành cây đang tủa mao. Không biết Trịnh Chính thế nào rồi, không biết hẳn thi ra sao? Thi có đậu không?

Khe khẽ thở dài nằm nhoài trên song cửa sổ. Xa xa chợt có một gã sai vặt một đường chạy tới, vẩy vẩy cánh tay vừa chạy vừa gọi: “Trong đó rồi! Trong đó rồi! Công tử có tên trong đó rồi! Công tử có tên bên trong bảng danh sách...”

Hàn Kính bỗng đứng lên bước nhanh đi ra ngoài, gã sai vặt chạy tới gần, khua tay múa chân, thở hồng hộc: “Công tử có tên bên trong bảng danh sách! Vị tiến sĩ thứ mười!”

Hàn Kính cắn cắn môi, Lễ bộ Thị lang đi theo sau gã, sau đó đi tới trước mặt gã mắng một câu: “Thật là lỗ mãng, chạy nhanh như vậy làm gì? Đã sớm biết chuyện này còn cần người nói?”

Gã sai vặt cười ha ha gãi gãi sau đầu: “Ta vì hiếu kỳ liền đi xem bảng danh sách, liền thấy tên công tử có bên trong danh sách!”

Lễ bộ Thị lang sờ sờ đầu Hàn Kính: “Nếu Hoàng thượng đã xem rồi, sau đó chính là thi đình, tại sao lại không cao hứng?”

Hàn Kính ngẩng đầu hỏi cữu cữu: “Cữu cữu, trong cuộc khảo thí, có một người gọi là Trịnh Chính? Người đó có thi đậu không?”

Lễ bộ Thị lang vuốt chòm râu hí hóp mắt suy nghĩ, lắc đầu một cái: “Trên danh sách tiến sĩ chưa từng thấy.”

Hàn Kính thoáng thất vọng ồ một tiếng, quay người trở về phòng. Phía sau Lễ bộ Thị lang bắt đắc dĩ lắc đầu: “Đây là một hài tử xúi quẩy, cái gì cũng đều kìm nén.” Quay người dặn dò gã sai vặt, “Mau! Tới cửa chờ, chờ một lúc có thể sẽ có người đến!”

“Khà khà, vâng!”

Sau kỳ thi mùa xuân, viện Hàn Lâm, Đại điện Kim Loan, nhất phái nghiêm túc, chúng tiến sĩ tập trung trước Đại điện.

Thanh âm kéo dài của thái giám tuyên vào điện vang lên: “Tuyên —— chúng tiến sĩ tiến vào điện —— “

“Tuyên —— chúng tiến sĩ tiến vào điện —— “

“Tuyên —— chúng tiến sĩ tiến vào điện —— “

Chúng nho sinh xếp thành một hàng dài, cung cung kính kính, cúi đầu lên điện. Hoàng đế dựa vào Long ỷ, đầu ngón tay rảnh rỗi gõ lên tay vịn, nhìn thấy hình bóng quen thuộc trong đám người không tự chủ mà nhếch miệng.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế —— “

Hàn Kính quỳ ở trong đám người, hai tay nắm thật chắc vạt áo trên mặt đất, tâm như nổi trống. Còn nhớ hẳn đối với Trịnh Chính đã nói, Hoàng thượng là vua của một nước, hẳn nằm mộng cũng muốn được nhìn thấy một lần, bây giờ hẳn đang ở trên Kim Loan điện, hiện nay thánh thượng ở ngay trước mặt. Hàn Kính hít sâu một hơi, hẳn đột nhiên đặc biệt tưởng nhớ muốn nói cho Trịnh Chính, chính mình đã nhìn thấy Hoàng thượng.

Hoàng đế đưa nắm đấm đến bên môi hắng giọng một cái, sửa phát âm: “Bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng —— “

Hàn Kính cùng mọi người đứng lên, không dám ngẩng đầu. Thi đình bắt đầu, âm thanh của Hoàng đế phiêu đảng trong đại điện, Hàn Kính cúi đầu yên lặng đếm số thứ tự, căn bản không nghe thấy Hoàng thượng đang hỏi người khác cái gì.

“Tiền sĩ thứ mười, Hàn Kính.”

Hàn Kính chấn động, thoáng bình phục khí tức, bước ra khỏi hàng quỳ xuống: “Vi thần có.”

“Ừm.” Hoàng đế trừng trừng nhìn đầu Hàn Kính, đọc thầm, ngẩng đầu, ngẩng đầu, ngẩng đầu... Bất đắc dĩ Hàn Kính từ đầu đến cuối chính là không ngẩng đầu lên. Đại diện lặng im, văn võ bá quan cùng nhìn nhau, không rõ vì sao. Quan văn xếp thành hàng, Lễ bộ Thị lang âm thầm lau mồ hôi trán, lo âu nhìn về phía cháu ngoại trai.

Này đúng hài tử xúi quẩy, sao ngày thứ nhất cứ như vậy mà không hợp mắt Hoàng thượng, sau đó thì làm như thế nào cho phải...

Hồi lâu không thấy động tĩnh gì của Hàn Kính, Hoàng đế bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Văn chương của người trăm đã xem rất lâu, có một chuyện trăm không hiểu rõ lắm.” Điều chỉnh một chút tư thế ngồi, khuỷu tay chống lại trên đùi, hai tay ngón tay trở giao nhau, có nhiều hứng thú chống đỡ cằm mà nhìn hẩn, “Trăm muốn hỏi người, quan chi đạo quan tâm tài*, chữ “Tài” này giải thích thế nào?”

(*) Quan chi đạo quan tâm tài: Đạo mà quan lại phải hướng tới chính là quan tâm tài (Tiền tài)

Tâm của toàn bộ nho sinh ở đây hoàn toàn run lên, thầm than Hàn Kính gan to bằng trời, này không phải nói rõ thì cử ra làm quan chính là vì vợ vét của cải sao? Không muốn sống nữa.

Mấy vị quan văn chấm bài thi liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý gật đầu.

Hàn Kính dùng sức cắn cắn môi, tận lực làm cho thanh âm của mình không run lên: “Bẩm hoàng thượng, vi thần cho là, hợp thiên hạ cần có tiền tài, quản lý thiên hạ cần có tiền tài và pháp luật, trông coi thiên hạ cần có quan lại. Quan bất lương, lại có pháp mà chớ trông coi, có tài mà chớ quản lý. Ác quan không thể lưu. Trị quốc phải quan tâm trị quan, trị quan phải quan tâm trị tiền tài của quan, điều tra tham quan, trừ ô lại. Dân chúng trăm họ tự mình hưng thịnh, thiên hạ thái bình...”

Nho sinh đều đầy mặt kinh ngạc, văn võ bá quan mang các sắc mặt khác nhau. Hoàng đế thì khoe miệng vẫn luôn cười mỉm, chống cằm mà nghe Hàn Kính chậm rãi nói.

Tiểu ngốc qua quỳ phục trên đất, tóc đen từ trên bả vai trượt xuống, lộ ra làn da trắng như tuyết, nếu như hẩn đến cắn một cái, sẽ lưu lại bao nhiêu dấu răng đây? Sẽ là xanh hay là tím? Hay là đỏ? Mái tóc màu đen kia lướt qua tay nhất định là vô cùng mát mẻ trơn nhẵn thư thích, tưởng tượng thân hình của hẩn mặc quan phục, lộ ra một loại hàm súc khác thường, muốn chậm rãi cởi bỏ thắt lưng, cởi ra bộ quan phục chính tề...

“Vị vậy, vi thần cho là, lập tức lúc này nên lấy trị tài làm trọng, từ Hộ bộ mà khởi đầu, quản giáo tài ngân, an dân chi tâm.” Hàn Kính thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như nói xong.

Hoàng đế lúc này mới phản ứng được là Hàn Kính đã nói xong, có chút tiếc nuối mà mở miệng, ý tứ sâu xa khen một câu: “Trăm biết, quả thực là đặc biệt.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Đến phiên một nho sinh khác, Hàn Kính lui về chỗ cũ, như trước cúi đầu. Hoàng đế nhìn hẩn, vừa bực mình vừa buồn cười, oán thầm một câu tiểu ngốc qua.

Thi đình không biết qua bao lâu, vẫn đang tiếp tục, Hàn Kính cảm giác hai chân tê dại, không thể làm gì khác hơn là cắn răng chống đỡ. Chỉ nghe trên điện Hoàng đế liền gọi một người: “Tiền sĩ thứ năm mươi hai, Triệu Phong.”

“Vi thần có.” Triệu Phong ra khỏi hàng quỳ xuống, không nhịn được lặng lẽ giương mắt trộm dò xét, Hoàng đế một thân long bào, ngẩng đầu ngồi ngay ngắn, khí vũ bất phàm. Liếc mắt nhìn mặt Hoàng đế một cái, bất chợt dừng lại, thân hình rung bần bật.

Trịnh Chính...

Triệu công tử chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, chậm rãi tiến về phía trước nằm úp sấp, sau đó một tiếng trầm thấp vang lên, bất tỉnh nhân sự...

Văn võ bá quan sững sờ chốc lát mới phản ứng lại là nho sinh này bất tỉnh, kinh ngạc không thôi. Hoàng đế như trước không có chút rung động nào: “Mang xuống.”

Chỉ nghe nho sinh đang xếp thành hàng lại một trận ầm ỹ, một tên nho sinh bị bầm ầm ngã trên mặt đất, Hộ bộ Thượng thư theo tiếng nhìn lại trong lòng cả kinh.

Thường Phúc lớn tiếng gọi: “Yên lặng —— “

Hoàng đế hơi không kiên nhẫn vung vung tay: “Mang xuống, đều mang xuống cho trẫm.”

Nhiều vị quan lại cùng nhau quỳ xuống xin lỗi.

Hàn Kính cẩn thận từng li từng tí một đem mình co lại, trong lòng buồn bực không thôi, làm sao nhiều người bất tỉnh như vậy? Hoàng thượng lẽ nào... Dung mạo rất hù người sao?

Ánh mắt Hoàng đế ở phía xa xa vẫn cứ nhìn hẩn không rời, tràn đầy chỉ tiếc mài sắt không thành kim...

8. Chương 8: Hoa Tình

Sau đại điển truyền lư*, nhân tài hội tụ, quỳnh lâm yến ẩm*.

(*)Truyền lư: Vào thời xưa sau khi kết thúc thi đình, vào sáng sớm xuống danh người đỗ gọi là truyền lư.

(*)Quỳnh lâm yến ẩm: này chắc là yến tiệc đông đúc.

Quỳnh Lâm uyển, trăng sáng gió lạnh, bên trong trang uyển, thúy trì hoa lãng, non sắc tuyên chiếu. Đủ loại quan lại có trong công văn* đến trước bàn nhỏ lắng lắng chờ thánh thượng.

(*) Ta nghĩ chỗ này chắc là ai có trong ý chỉ của Hoàng đế mới được tham gia yến tiệc.

Lễ bộ Thị lang ghé vào bên người Hàn Kính ân cần dạy bảo: “Nhớ thận trọng từ lời nói đến việc làm, nghe lời đoán ý, chớ đắc tội với người khác, nếu có người tiến đến chúc rượu người nhất định phải uống...”

“Nhưng mà ta không biết uống rượu.” Hàn Kính không nhịn được nhắc nhở cữu cữu.

Lễ bộ Thị lang đưa tay vỗ vào gáy của Hàn Kính, thấp giọng răn dạy: “Người coi như không biết cũng phải cứng rắn chống đỡ mà uống cho ta, nếu thực sự không được thì uống ít một chút.”

“Ồ.” Hàn Kính sờ sờ gáy, cúi đầu như bé ngoan đang nghe dạy bảo.

“Hoàng thượng giá lâm —— “

Lễ bộ Thị lang nhanh chóng lui về vị trí của chính mình, văn võ bá quan bận bịu rời chỗ để lễ bái.

Hoàng đế vừa vào bên trong uyển liền nhìn thấy Hàn Kính, khóe miệng không tự chủ giương lên, sau đó liền bày ra sắc mặt đoan chính, mặc dù bước chân nhẹ nhàng hướng tới bảo tọa phía trên, nhưng khi đi qua Hàn Kính lại cố tình dừng lại.

Hàn Kính đang phục ở trên đất chờ Hoàng thượng đi qua, lại nhìn thấy một đôi giày minh hoàng hoa văn hình rồng dừng ở trước mặt mình mà bất động. Nhất thời không biết làm sao.

Hoàng đế mỉm cười nhìn kỹ hẩn một thân quan phục màu đỏ: “Vị này, không biết có phải là thám hoa lang Hàn Kính?”

“...” Hàn Kính nhất thời không kịp phản ứng, nghiêng đầu nhìn cữu cữu đang quỳ phục ở cách đó không xa. Lễ bộ Thị lang gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, hung hăng hướng hẩn mà nháy mắt.

“Hồi... Bẩm hoàng thượng, chính là thần...”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của Hoàng đế: “Hàn ái khanh không phải nói nằm mộng cũng muốn nhìn thấy trẫm một lần sao? Trẫm bây giờ đang ở đây, ái khanh sao không ngẩng đầu nhìn một chút?”

Hàn Kính ngẩn ra, đây không phải là lời hắn đã nói cùng Trịnh Chính sao? Hoàng thượng làm sao mà biết được?

“Hàn ái khanh?” Hoàng đế không để ý ánh mắt mê man của chúng thần lại gọi một lần.

Hàn Kính hít sâu một hơi, rốt cục lấy hết dũng khí chậm rãi ngẩng đầu...

Nhìn thấy gương mặt đang cười như gió xuân kia, nhất thời ngây người, trở mắt ngoác mồm.

“Trịnh... Chính...”

Quần thần vẫn là đang lặng im suy nghĩ về tâm ý trong lời nói của Hoàng đế, Hàn Kính câu nói kia nhỏ như muỗi kêu vừa vãn không ít người nghe thấy, trong phút chốc tiệc rượu rơi vào tĩnh mịch.

Câu nói kia, là “Trịnh” ... Vẫn là “Trẫm” ...

Nếu là trước mặt vua mà dám tự xưng “Trẫm”, tội đáng tru diệt cửu tộc...

Đủ loại quan lại bụng đầy điểm khả nghi, không dám tùy tiện chỉ Hàn Kính khi quân. Lễ bộ Thị lang run lên một cái lảo đảo bò đến bên chân Hoàng thượng thỉnh tội: “Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng thứ tội! Thám hoa chỉ là lần đầu gặp gỡ thánh nhan, nhất thời loạn nhịp tim, nói không biết lựa lời, mong Hoàng thượng thứ tội!”

Trịnh Chính đang thỏa mãn mà quan sát thần sắc kinh ngạc đến ngây người của Hàn Kính, bất thành linh ở đầu lại chui ra một người, Hoàng đế cau mày không rõ: “Thám hoa lang đã phạm tội gì? Lễ bộ Thị lang tại sao phải vì thám hoa lang mà cầu xin?”

Lễ bộ Thị lang bò vài bước về phía trước: “Vi thần không dám lừa gạt Hoàng thượng, thám hoa lang chính là cháu ngoại trai của vi thần, thám hoa lang trước đó nói lỡ, thỉnh mong hoàng thượng mở ra một con đường.”

Hoàng đế thoáng suy tư, tự nhiên hiểu ra, bỗng nhếch miệng nở nụ cười, cúi người đưa tay nắm lấy cánh tay của Hàn Kính đem người đỡ đến: “Thám hoa lang vừa có nói sao? Trẫm tại sao lại không nghe thấy?”

“Hoàng...” Lễ bộ Thị lang nhanh chóng thức thời cầm miệng.

Hoàng đế muốn nhân nhượng cho yên chuyện, đủ loại quan lại tự nhiên sẽ không nói gì.

Hoàng đế mỉm cười nhìn Hàn Kính, nắm tay của hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay: “Ái khanh chớ căng thẳng, hôm nay hỉ đăng long môn, cứ tự nhiên mà ra sức uống một phen.”

Hàn Kính ngẩng đầu ngơ ngác nhìn hắn, ngây người như phỗng một hồi lâu, trong lúc nhất thời quên mất rút tay về. Bầu không khí trở nên quái dị, Lễ bộ Thị lang âm thầm hoảng sợ, mơ hồ lo lắng.

Hoàng đế thoáng vuốt nhẹ mu bàn tay của Hàn Kính một chút, liền quay người hướng tới long tọa: “Chúng ái khanh bình thân, hôm nay tận hứng, tận hứng.”

“...”

Hàn Kính ngồi trở lại trước án, hồn bơi thiên ngoại.

Trịnh Chính... Hoàng thượng... Trịnh Chính... Hoàng thượng...

“Hàn đại nhân? Hàn đại nhân?”

Hàn Kính hoàn hồn, nhìn trước mặt là vẫn thần đang nâng chén chúc rượu, theo bản năng bưng rượu trước mặt uống vào.

“Khụ khụ khụ khụ...”

“Híc, Hàn... Hàn đại nhân...”

“Khụ khụ khụ...”

Bên cạnh bá quan đang kỳ quái đánh giá Hàn Kính, khắp nơi nghi hoặc. Hoàng đế ngồi trên bảo tọa, bưng rượu nhìn Hàn Kính mặt đang đỏ bừng ho khan, không khỏi mỉm cười.

“Tiểu ngốc qua...”

Tầm cung, Hàn Kính hôn hôn trầm trầm quỳ trên mặt đất mà suy nghĩ lung tung. Vừa nãy ở Quỳnh Lâm yến bị một đám đồng liêu kính rượu chúc mừng, bây giờ Thường Phúc lại đem hân mang tới nơi này. Thường Phúc, dĩ nhiên là Thường Phúc công công. Hàn Kính rối loạn không thôi.

Phía sau, cửa của tâm cung bị đẩy ra, Hàn Kính nhất thời cứng đờ, nín hơi nghe tiếng bước chân đang tới gần.

Hoàng đế chấp tay đến gần Hàn Kính, đi quanh chính diện, trước tiên bên trái nhìn một cái, gật gật đầu; liền chạy đến bên phải nhìn một cái, trùng lặp gật gật đầu, khá là thoả mãn.

Hàn Kính quỳ trên mặt đất, cúi đầu, một thân quan phục màu đỏ, tóc đen như mực từ mũ cánh chuồn xổ xuống lưng, thuận theo bả vai mà trượt xuống.

Hoàng đế hứng thú dạt dào, nhấc lên vạt áo ngồi xổm xuống, kẹp lên một lọn tóc đen mà xoa vè: “Ngẩng đầu để trẫm nhìn một cái?”

Hàn Kính cảm giác say rượu còn chưa tiêu biến, cả người đều không được tự nhiên lại chịu đựng việc Hoàng đế quan sát, nghe vậy liền kiên trì ngẩng đầu.

Lần thứ hai nhìn thấy gương mặt kia, vẻ mặt đầy ý cười, đúng là Trịnh Chính.

Hàn Kính dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, đầu óc nóng lên, lập tức đứng dậy, liên tục lăn lộn hướng tới cửa mà bỏ chạy.

Hoàng đế chính là đang nhìn đến cao hứng, bất thành linh người lại bỏ chạy, trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng lại. Đợi đến khi lấy lại tinh thần, Hàn Kính đã sớm chạy được vài bước. Hoàng đế thảm máng một câu liền lập tức đuổi theo.

Hàn Kính thở hồng hộc chạy, hai mắt trừng trừng nhìn chằm chằm cửa cung, gần rồi... Gần rồi...

Một thân ảnh minh hoàng như cơn gió mạnh mà nhảy đến bên người, chỉ một bước đã chắn ở trước mặt. Hàn Kính nhanh chóng chuyển hướng khác, tiếp tục hướng cửa cung mà bỏ chạy, đưa tay đẩy cửa, bỗng nhiên eo bị ôm thật chặt, trời đất quay cuồng liền bị quăng lên bả vai, bụng đặt trên bả vai cứng rắn, xóc nảy đến muốn nôn. Chưa từ bỏ ý định đưa tay, đầu ngón tay miễn cưỡng quẹt qua cánh cửa, càng đi càng xa...

Hàn Kính say rượu vù vù lắc đầu một cái, hai tay chống đỡ trên vai của Hoàng đế, nhô người lên trên mà giãy giụa, bắt đắc dĩ trên tay không có tí khí lực, lại là tay không, nửa người trên nằm úp sấp, cả người mềm nhũn lắc lư treo ở bả vai của Hoàng đế. Chỉ cảm thấy cả người xóc nảy một hồi liền bị quăng lên long sàng, rơi vào trong chăn tơ vàng mềm mại.

Hoàng đế cười híp mắt bò đến nắm mặt của hắn: “Tiểu ngốc qua, chạy cái gì?”

“...” Hàn Kính mông lung mà nhìn Hoàng đế ở phía trên, trừng mắt nhìn, lầu bầu một câu, “Tên lừa đảo...”

“Hả? Cái gì?” Hoàng đế đưa lỗ tai lại gần.

Vành tai mềm mại chạm vào trên môi, Hàn Kính quỷ thần xui khiến hé miệng...

“A ——! Tại sao ngươi lại cắn người a!”

“...”

“Tê ~ đau quá đau quá...”

“...”

“Nói lỏng nói lỏng nói lỏng nói lỏng nói lỏng... Trẫm sai rồi trẫm sai rồi, không phải, ta sai rồi ta sai rồi! Buông ra buông ra...”

Cửa cung bỗng nhiên mở rộng, Thường Phúc tay cầm phất trần hoang mang hoảng loạn chạy vào: “Hoàng thượng! Làm sao vậy hoàng thượng! Hoàng...”

“Đứng lại!”

Hoàng đế quát to một tiếng làm cho Thường Phúc giật mình, suýt chút nữa trượt chân mà ngã sấp xuống, miễn cưỡng đứng lại ngẩng đầu nhìn, trên long sàng Hoàng đế đang nằm trên người Hàn Kính, đem Hàn Kính cả người che ở dưới thân, hai người vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân thiết phi thường. Hiển nhiên chính mình đã quấy rầy hứng thú của Hoàng đế.

Thường Phúc thầm kêu không tốt vội vội vã vã quỳ trên mặt đất nhận tội, bị Hoàng đế nói một câu “Lui ra” liền đuổi ra khỏi tẩm cung.

Hoang mang hoảng loạn chạy ra khỏi tẩm cung, Thường Phúc không khỏi lau một chút mồ hôi lạnh trên trán.

Thanh âm kia, quả thực là kinh khủng, hứng thú của Hoàng thượng, cũng thật là đặc biệt...

Đợi Thường Phúc lui ra, Hoàng đế một mặt bị đau hít một hơi khí lạnh, nghiêng đầu đưa tay nắm cầm của Hàn Kính, hảo hảo mà dụ dỗ: “Nghe lời nghe lời, há mồm há mồm...”

Thật vất vả mới kéo được lỗ tai ra, Hoàng đế vội vã bò lên tránh thoát hàm răng ham muốn cắn người của Hàn Kính, đứng ở bên giường bụm lỗ tai đầy mặt buồn rầu.

Đợi đến khi chắc lưỡi nếm được mùi máu tanh trong miệng, Hàn Kính lập tức giật mình tỉnh rượu một nửa. Nỗ lực bảo trì tỉnh táo, cứng rắn chống đỡ mà bò dậy, liền thấy Hoàng đế một mặt bất đắc dĩ đang bụm lỗ tai, chỉ một thoáng như ngũ lõi oanh đỉnh, vội vã dụng cả tay chân bò xuống giường.

“A!”

Hàn Kính đầu vẫn còn mê man, mất thăng bằng cả người té xuống long sàng, thất lưng đập vào mép giường, tức thì chịu một trận đau đớn, không khỏi rên lên một tiếng.

“Làm sao vậy làm sao vậy? Có đau hay không có đau hay không?” Hoàng đế bất chấp lỗ tai đau, vội vàng đem người kéo vào trong lồng ngực, đưa tay nhu nhu thất lưng, “Ngã đau sao? Nhu nhu, nhu nhu là tốt rồi...”

“...” Hàn Kính bị Hoàng đế ấn vào trong ngực đến khó chịu, đưa tay đẩy lồng ngực của lại đẩy không ra, không thoải mái mà vụn vụn, “Thả ra.”

Hoàng đế cọt nhả, tiến đến bên tai Hàn Kính thổi thổi khí: “Người có phải là đang trách trẫm?”

“...” Hàn Kính co cổ lại, càng dùng sức đẩy, không nói một lời.

“Người không trách trẫm, trẫm liền thả ra.” Hoàng đế nắm chặt cánh tay, tiếp tục ôm chặt lấy Hàn Kính.

“...” Hàn Kính trằm mặc bất động, mặc cho Hoàng đế ôm.

“Tiểu ngọc qua, sinh khí sao?”

Nhiệt khí phun ở bên tai, hơi ngứa, Hàn Kính nghiêng đầu né tránh: “Người gạt ta.”

“Hả? Trẫm lừa ngươi cái gì?” Hoàng đế nghiêng đầu giả câm vờ điếc.

Hàn Kính mím mím môi ngẩng đầu nhìn hắn, túy nhan vì đà*, ánh mắt chậm chạp: “Người là Hoàng đế, không phải là Trịnh Chính, ngươi luôn luôn tại gạt ta.”

(*) Túy nhan vì đà: vẻ mặt say rượu hơi hơi đỏ.

Hoàng đế cúi đầu đối diện với đôi mắt chuyên chú của Hàn Kính, thất thần một hồi lâu, ủy khuất mà bĩu môi: “Người như thế nào lại có thể trách trẫm đây? Trẫm cũng là vạn bất đắc dĩ a.” Hoàng đế liền đem người nhu nhu mà kéo vào trong lồng ngực, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, không cần thận cạo vào lỗ tai đang bị thương, “Ừ” một tiếng né tránh chỗ đó, đổi qua bên khác, “Người nghĩ a, có Hoàng đế nào khi vì phục xuất tuần còn nói với mọi người mình là Hoàng đế? Nếu trẫm nói cho người thân phận của trẫm, lỡ như có thích khách đến uy hiếp ngươi thì làm sao bây giờ? Trẫm sẽ đau lòng vì ngươi a.”

Hàn Kính nhúu mày suy tư, sắc mặt buồn lổ. Hoàng đế tận dụng mọi thời cơ: “Trẫm sai rồi, đừng trách trẫm có được không?”

“ ... ”

“Ngược lại là người, đầu tiên là không chào mà biệt, sau đó nhiều ngày như vậy vẫn không biết tung tích, người cũng biết trẫm có bao nhiêu quan tâm người a?”

“ ... ”

“Những ngày qua trẫm thực sự là mất ăn mất ngủ, ăn ngủ không yên, lo chết rồi. Trẫm đều không trách người, người còn trách trẫm?”

Hàn Kính lao lực suy xét một phen, cuối cùng không còn lời nào để nói: “Ta chỉ là muốn chờ thi đậu sẽ trả bạc lại người.”

Hoàng đế lắc đầu: “Không cần không cần, người bình an trở về là tốt rồi.”

Hàn Kính trước kia cũng cho là sẽ không được gặp lại Trịnh Chính, nhìn thấy Hoàng đế ủy ủy khuất khuất liền hết giận, nhìn thất dấu rang chính tề trên tai của Hoàng đế, đưa tay sờ sờ: “Đau không?”

“Người thổi một chút?” Hoàng đế mặt dày mà đưa mặt tới.

Hàn Kính không nghi ngờ, rướn cổ lên nhẹ nhàng thổi khí, thổi tới nơi yếu mềm trong lòng ngực ngứa ngáy khó nhin.

Hoàng đế tay không nhin được hạ dần xuống, sờ lên thất lưng của Hàn Kính.

“Trịnh Chính.”

“Hả?” Hoàng đế táy máy tay chân, thay lòng đổi dạ.

“Người có phải là... Khi ta là khế đệ...”

Tay trên eo dừng lại, Hoàng đế cúi đầu hỏi: “Tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy? Ai đã nói cái gì với người?”

“ ... ”

“ ... Tiểu ngốc qua? ... Tiểu ngốc qua?”

Hàn Kính như là bé ngoan dựa vào trong lòng ngực của hắn, đang ngủ. Hoàng đế bật cười, ôm lấy Hàn Kính nhẹ nhàng đặt ở trên long sàng, nghiêng người chống đầu quan sát dung nhan khi ngủ của hắn, ngón tay mơn trớn sống mũi thanh tú, đến đôi môi mỏng hồng nhuận như nước.

Một tiếng nỉ non tựa như than thở: “Không phải a... Không chỉ là...”

Xe ngựa một đường xóc nảy dừng ở cửa phủ, Lễ bộ Thị lang run rẩy để gã sai vặt đỡ xuống xe, hoang mang hoảng loạn đi vào đại môn: “Kính tiểu tử, Kính tiểu tử đã trở về chưa?”

“Đại nhân, đại nhân chậm một chút.” Quản gia vội vã tiến lên nâng lão, “Thiếu gia không phải là cùng đại nhân đi dự yến tiệc sao? Không đồng thời cùng nhau trở về a?”

Lễ bộ Thị lang thoáng chốc ngây dại, trong yến tiệc Hoàng nói thám hoa lang tửu lượng chịu không nổi liền sai người đưa về phủ, bây giờ lại không trở về, không phải là ngủ lại hoàng cung đi...

Trong lúc nhất thời “Nịnh hạnh luyện sủng” các loại chữ cùng nhau hiện lên trong đầu của Lễ bộ Thị lang, thị lang trượt chân ngã ngồi trên đất, vỗ đùi mượn rượu mồi khóc lên: “Hài tử thối a —— tại sao không làm cho người khác bớt lo a...”

“Đại... Đại nhân?”

“Đại tể a —— vậy phải làm sao bây giờ nha...”

“ ... ”

9. Chương 9: Hoa Nồng

Huân hương lượn lờ, màn trướng ấm áp mông lung. Hàn Kính mơ mơ màng màng cảm giác có cái gì đó đang du tẩu ở trên mặt mình, từ lông mày xuống đến hai má, lại tới khóe môi, xúc cảm mềm mại nhưng ngứa ngáy. Hàn Kính có chút phiền nhiễu không chịu nổi, nghiêng đầu muốn né tránh, xúc cảm mềm mại kia lại như hình với bóng, tiếp theo dừng ở trên môi. Hàn Kính cuối cùng bị đánh thức, lông mi rung động vài lần rồi mới mở mắt ra...

Mở mắt ra là khuôn mặt khuếch đại của Hoàng đế, cảm giác trên môi tăng thêm vài phần ấm áp mềm mại, Hàn Kính bỗng nhiên trợn to mắt. Giờ khắc này môi của hai người đang dán vào nhau, nhẹ nhàng ma sát.

“Hoàng... A!” Hàn Kính giật mình, muốn mở miệng nói chuyện, Hoàng đế thuận thế liền nắm lấy cằm của Hàn Kính tăng thêm lực đạo.

Hàn Kính hai tay mềm nhũn đẩy lồng ngực của Hoàng đế, cơ hồ mất lực.

Hoàng đế một tay nắm cằm của Hàn Kính, một tay khác vòng qua hông của hắn đem hắn kéo vào trong lồng ngực.

“A! A a!”

Hàn Kính gần như hít thở không thông, như sắp chết mà giấy dựa mấy lần, Hoàng đế cuối cùng cũng coi như là thả ra. Tay của Hàn Kính vẫn như trước đặt tại lồng ngực Hoàng đế, ra sức thở dốc, chậm rãi nỗ lực hoàn hồn. Qua một hồi lâu mới khôi phục thần trí, tay phải run rẩy sờ lên đôi môi, lại chỉ chỉ Hoàng đế ở phía trên, lắp ba lắp bắp: “Người... Người...”

“Ta” Hoàng đế nở nụ cười.

“Ta... Ta...”

“Người làm sao vậy?” Hoàng đế cười đến mang vài phần tà khí.

“Tại sao...tại sao...”

Hàn Kính nghẹn lời.

Hoàng đế mơn trớn bên tai Hàn Kính, cúi đầu hôn một cái, liền đứng lên dặn dò: “Người đến.”

Cung nữ thái giám nâng vật dụng rửa mặt nối đuôi nhau mà vào, Hàn Kính còn nằm ngửa ở trên giường ngẩn người, bị Hoàng đế một phen kéo lên.

Hàn Kính ngơ ngác ngồi ở bên giường, nhìn Hoàng đế chỉ mặc trung y ở bên cạnh đang bận bịu đông bận tây.

“Há mồm.”

Hàn Kính nghe vậy há mồm, trà súc miệng mát lạnh được rót vào trong miệng.

“Súc.”

Quai hàm Hàn Kính phồng lên bắt đầu súc miệng.

“Phun.”

Hàn Kính mới đem nước trà nhổ ra, một cánh tay liền đưa qua cầm lấy khăn vải, sau đó ở trên mặt hắn mà lau a lau, Hàn Kính ngất ngất ngây ngây, lực đạo của cái tay kia rất vừa phải.

Sạch sẽ.

Hoàng đế đem người kéo dậy, thành thạo mặc quần áo, tay hơi dùng sức, buộc chặt đai lưng, Vòng eo nhỏ gầy của Hàn Kính lập tức hiện ra.

Xong xuôi.

Cảm giác lực đạo trên eo bỗng nhiên thật chặt, Hàn Kính nhất thời tỉnh táo lại không ít. Cúi đầu nhìn chung quanh.

“Chuyện này...”

Trên người rõ ràng là trang phục của tiểu thái giám, Hàn Kính nghi hoặc ngẩng đầu, không hiểu gì mà nhìn Hoàng đế.

“Xuyt ——” Hoàng đế điểm trụ lên môi Hàn Kính, tiến đến bên tai nhẹ giọng nói, “Trời còn sớm, làm như thế này để chờ một lúc nữa Thường Phúc sẽ đưa người hồi phủ, đừng để cho nhóm đại thần biết, rất phiền.”

“Ồ.” Hàn Kính ít nhiều gì cũng đã rõ ràng.

Hoàng đế híp mắt cười cười, vẫy lui cung nữ, quay đầu lại nhìn một thân trang phục thái giám của Hàn Kính, cười nhạo: “Trẫm đem người hầu hạ tốt như vậy, nên người hầu hạ trẫm đi?”

Hàn Kính hơi ngửa đầu nhìn Hoàng đế tự tiểu phi tiểu, hồ đồ.

Hoàng Đế hắng giọng một cái, cố làm ra vẻ: “Hàn Kính, thay y phục.”

“Ta không biết.” Hàn Kính lắc đầu.

“Không sao.” Hoàng đế tùy ý mặc ngoại bào, duỗi tay nắm chặt tay Hàn Kính kéo đến trước ngực, hướng dẫn tay hắn cài nút áo, sau đó kéo đến bên hông quần lấy đai lưng, cuối cùng hướng xuống phái dưới sửa sang lại quần.

Hàn Kính không hiểu, chỉ có thể mặc cho Hoàng đế lôi kéo tay mình, hai con mắt thẳng tắp mà nhìn.

Vạt áo trong tay chạm rây trở nên chỉnh tề.

Hoàng đế thở dài một hơi, nắm chặt tay Hàn Kính: “Mỗi lần lâm triều trước đây, mẫu hậu chính là thay phụ hoàng mặc y phục như vậy, mỗi một góc đều cẩn thận tỉ mỉ, giống như người và ta bây giờ vậy.” Nói, liếc mắt nhìn Hàn Kính.

Hàn Kính đang theo tay Hoàng đế học sửa sang y phục, chăm chú nghiêm túc, không nói gì.

Hoàng đế ôn nhu nở nụ cười, ngón tay cái lướt nhẹ qua bờ môi đỏ thắm của Hàn Kính: “Lúc trước người nói với ta, bất luận là chuyện gì người đều nguyện vì Hoàng thượng mà làm, vậy ta đây? Người sẽ nguyện vì ta mà làm mọi việc không?”

Hàn Kính không rõ: “Người không phải là hoàng thượng?”

“Không phải, ta là “Trịnh Chính”, vậy người sẽ nguyện vì “Trịnh Chính” không?” Hoàng đế sâu sắc nhìn hắn, phảng phất như đang hút đi tâm hồn người khác.

Hàn Kính hơi thất thần.

“Nguyện không?” Hoàng đế truy hỏi.

Hàn Kính chớp chớp đôi mắt, gật gật đầu, sau đó cúi đầu tránh ra khỏi ánh mắt của Hoàng đế: “Sẽ.” Lại tiếp tục trình trọng bổ sung, “Người rất trọng yếu.”

Hoàng đế nở một nụ cười tựa như thấm thấu gió xuân, cúi đầu ghé sát vào bên tai Hàn Kính, không nhận được mà truy hỏi: “Tại sao?”

Hàn Kính không chút nghĩ ngợi: “Bởi vì người tốt với ta, ngoại trừ mẹ ta cùng với cữu cữu, người là người đối với ta tốt nhất.”

Hoàng đế bật cười, giang hai tay vòng lấy Hàn Kính, kéo vào trong lồng ngực, chóp mũi để sát vào bên tai nhẹ ngửi, cả khoang mũi đều tràn ngập hương thơm của Hàn Kính

“Trịnh Chính.” Hàn Kính bị hắn ấn vào trong ngực, âm thanh buồn buồn.

“Hà?” Hoàng đế dùng chóp mũi chà xát cổ của hắn, trêu đến nỗi Hàn Kính rụt cổ một cái.

“Kỳ thực sau đó ta vẫn muốn đi tìm người, chỉ là không biết đi nơi nào mà tìm.”

“Ừm...” Hoàng đế chôn mặt ở bên gáy của hắn, giống như than thở.

“Kỳ thực ta vốn là nghĩ, chờ sau khi thi đậu, có thể ban ngày thay Hoàng thượng làm việc, buổi tối cùng người tán gẫu. Nhưng bây giờ Trịnh Chính chính là Hoàng thượng, mà Hoàng thượng chính là Trịnh Chính.” Hàn Kính xoắn xuýt.

“Ha ha...” Hoàng đế bật cười, nặn nặn hai má Hàn Kính, “Tiểu ngốc qua, câu nói này trầm nhố kỹ, không gạt ta “

“Ta sẽ không lừa ngươi.” Hàn Kính có chút không phục.

“Kia một ngày nào đó trầm muốn đích thân kiểm nghiệm.” Hoàng đế cắn vào vành tai của Hàn Kính.

Hàn Kính né tránh, có chút khó chịu: “Có thể không dựa vào gần như vậy không?”

“Không thể.” Hoàng đế như chặt đinh chém sắt.

“...”

“Tiểu ngốc qua.”

“...”

“Ngươi như thế nào lại tốt như vậy chứ...”

“Ta a...”

Sau kim khoa, tân khoa tiến sĩ ngự lộ khác biệt*. Thám hoa lang Hàn Kính khi thi đình bỗng dưng nổi tiếng thật sự làm người người kinh ngạc, được Thánh thượng coi trọng, Hoàng đế vô cùng vui vẻ, đương triều tuyên chỉ, thám hoa lang Hàn Kính nhậm chức biên soạn ở Hàn lâm viện, kiêm chức Hộ bộ tả thị lang, một bước lên mây, vinh sủng ngất trời.

(*)Ngự lộ khác biệt: chắc là con đường làm quan vua ban khác biệt nhau.

Cả triều văn võ đều nhớ rõ ngày mai là lần đầu tiên Hàn Kính lâm triều.

Lúc mặt trời lên cao, Hàn Kính cùng văn võ bá quan đồng thời đứng bên ngoài cửa cung lẳng lẳng chờ đợi, hơi có chút không được tự nhiên mà né tránh người khác, hẩn trốn ở trong góc.

Mấy vị quan văn có ý định lôi kéo, cùng tiến lên bắt chuyện.

“Hàn đại nhân? Hàn đại nhân?”

Hàn Kính quay đầu lại, nghi hoặc.

Một vị quan văn nhìn mặt của hắn hơi có chút kinh ngạc: “A nha, Hàn đại nhân, đêm qua ngủ không ngon, tại sao môi lại sưng hay là ngài bị nóng trong người”

Hàn Kính nhanh chóng che đôi môi sưng tấy, lắc đầu liên tục.

Một vị quan văn khác vẻ mặt tươi cười: “Hàn đại nhân, sau khi thượng triều, chúng ta cùng đi đến quán trà uống vài chén, xem như là hảo hảo mà giảm nhiệt khí.”

“A... Không cần, không cần...” Hàn Kính che miệng cúi đầu tránh ra, nhanh chóng trốn qua bên cạnh.

Hai vị quan văn nghi hoặc nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, than thở, vị thám hoa ngốc này, sao lại không biết đạo lý đối nhân xử thế như vậy.

Vừa vặn lúc này, Lễ bộ Thị lang bước chân vội vàng đang đi đến chỗ của Hàn Kính, hai người nhanh chóng ngăn cản: “Thị lang đại nhân dừng chân.”

Lễ bộ Thị lang nhìn về phía bóng lưng của Hàn Kính, muốn nói lại thôi, bị hai người quán quýt lấy, không thể làm gì.

10. Chương 10: Liên Hoa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vệt bóng bị ánh nến kéo dài, bên trong phòng mơ màng.

“Cách cách, cách cách, ba ba ba!”

Hàn Kính ngồi ở trước bàn, bàn tính hạt châu bị đẩy đến cách cách vang vọng, ngón tay lướt nhẹ, thành thạo lưu loát.

Lật trang sổ sách, ánh mắt bắn khoản, cấp tốc kiểm tra các khoản, mực, bút đi như bay.

Đột nhiên một đôi tay từ phía sau siết lấy bờ vai của hắn, Hàn Kính kinh ngạc nhảy lên một cái, cổ tay run lên, chữ trên giấy bị sai lệch mất một nét bút.

Mạnh mẽ quay đầu lại, là Hoàng đế đang cười híp hai con mắt, sâu thẳm mà nhìn hắn. Hàn Kính thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn buông lỏng, liền bất thành linh cứng ngắc cả người: “Hoàng, Hoàng thượng... Người làm sao...”

Hàn Kính nhanh chóng nhìn quanh hai bên, nhìn thấy cửa sổ chẳng biết đã bị mở ra từ lúc nào, kinh ngạc cùng nghi hoặc. Nơi này là phủ thị lang, không phải là hoàng cung.

Vừa muốn đứng dậy liền bị Hoàng đế lôi trở lại, bên tai là khí tức ấm áp của Hoàng đế: “Xuyt —— đừng để lộ ra. Trẫm chính là phải lặng lẽ treo tường mới chuẩn ra đây được đây.”

Hàn Kính âm thầm hít một hơi lạnh khí, khẽ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hoàng đế: “Nếu như bị ngã thì làm sao bây giờ?”

Hoàng đế xoa nắn mặt của hắn, trêu tức: “Nếu như ta ngã, người sẽ đau lòng sao?”

Hàn Kính nghiêm túc trả lời: “Ta sẽ lo lắng.”

Hoàng đế ngược lại là ngây ngẩn cả người, một lát sau nhếch môi, nắm chặt cánh tay, vùi đầu vào cổ của Hàn Kính, rầu rĩ mà cười, khoang ngực của Hoàng đế rung động phía sau lưng Hàn Kính.

Hàn Kính cọ cọ mấy lần, nhưng vẫn không tránh thoát được, dứt khoát bất động, khó hiểu hỏi: “Người cười cái gì?”

“Không có” Hoàng đế cùng với tóc mai cọ xát, “Ta cao hứng.”

Thở dài một hơi, đem Hàn Kính kéo đến ngồi trên đùi.

Hàn Kính mới vừa vận vẹo mấy cái, Hoàng đế bỗng nhiên run chân, Hàn Kính mất thăng bằng cứ nghĩ là mình sẽ té ngã, theo bản năng hai tay liền vòng lấy cổ của Hoàng đế, sau đó lại đột nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, mím mím môi: “Như vậy không tốt.”

Chóp mũi của Hoàng đế tiến đến bên cổ Hàn Kính hít sâu một hơi: “Người như thế nào lại tốt như vậy chứ?”

Hàn Kính không biết đáp lại như thế nào, không thể làm gì khác hơn là trầm mặc, đã lâu không gặp Hoàng đế buông lỏng một chút, bất đắc dĩ giãi bày: “Buông ra đi, ta còn muốn tính sổ.”

Hoàng đế hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, tựa như hoàn hồn từ trong mộng lung, đảo mắt nhìn sổ sách lộn xộn trên bàn, đưa tay tùy ý lật lật: “Trẫm có chút hối hận cho người nhậm chức Hộ bộ thị lang.”

Phát hiện ngón tay trên vai đột nhiên căng lên một chút, Hoàng đế liếc mắt nhìn nghi hoặc cùng khẩn trương trong mắt Hàn Kính, không ngừng được cười nhạo: “Là ai nói buổi tối sẽ bồi trẫm? Tối nay hơn một tháng nhưng người cả ngày đều ôm sổ sách tính tiền thuế, nơi nào còn nhớ phải bồi trẫm”

Hàn Kính hơi lúng túng: “Sổ sách quá nhiều, tham quan cũng quá nhiều, ta nghĩ muốn biết rõ ràng, tính toán xong là tốt rồi.”

Hoàng đế thở dài, điểm điểm trán của hân: “Trên quan trường, kết bè kết cánh, minh tranh ám đấu, rắc rối phức tạp, không phải người để ý đến làm quan thanh liêm sao?”

Hàn Kính nhìn sổ sách trên bàn cùng sổ con, nhả lại lòng mảy không nói.

Hoàng đế vuốt tóc của hân, ôn nhu hỏi: “Người mới vừa vào quan trường, không thể đắc tội những người kia, có hiểu chưa?”

Hàn Kính không tình nguyện gật gật đầu. Hoàng đế không tính toán, đưa tay muốn lấy tấu chương bên cạnh đóng sổ sách trên bàn: “Để trẫm nhìn xem, người lại muốn vạch tội ai đây.”

Hàn Kính nhìn thấy hân đưa tay, vội vàng giơ tay ngăn cản: “Đừng xem.”

Hoàng đế nhất thời nổi lên tâm trêu đùa, đổi một tay khác làm bộ chuẩn bị lấy, Hàn Kính liền nhanh chóng xoay sang bên khác chặn lại. Hoàng đế lại đổi tay, Hàn Kính lại xoay. Hai người ở bên bàn người công ta chặn, không còn biết trời đất đâu đất đâu.

“Vạch tội ai mà không muốn trẫm xem?”

“Đừng xem.”

“Không được, trẫm phải nhìn một cái.”

“Ngày mai sẽ giao cho người.”

“Ta hiện tại phải xem, sẽ không phải là viết về người không thể gặp gì đó đi?”

“Ai người người này...”

“Ha ha ha...”

“...”

Từ sau kỳ thi mùa xuân, Hoàng thượng tâm tình vẫn luôn rất tốt, mỗi ngày vào triều cả khuôn mặt đều mang ý cười. Chúng thần cũng đều nhẹ nhàng, nhân tử không ít.

Chỉ là hôm nay...

Cao đường bên trên, Hoàng đế ngồi nghiêm chỉnh, một tay chống đỡ hai má, một tay tùy ý đặt ở tay vịn của long ỷ, ngón tay rảnh rỗi gõ vào tay vịn. Sắc mặt vô cùng khó coi.

Dưới đường bá quan văn võ đều cảm như hén, xếp thành hàng, Lễ bộ Thị lang mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, Hàn Kính một mặt mê man.

Hộ bộ Thượng thư quỳ gối ở giữa đại điện.

“Nói lại lần nữa, người muốn kết tội ai?”

Hộ bộ Thượng thư trán chía xuống đất: “Bẩm Hoàng thượng, chính là Hàn Lâm viện biên tu, Hộ bộ Thị lang —— Hàn Kính.”

Hoàng đế trầm mặc chốc lát, không hiểu ra sao nở nụ cười: “Vậy người nói một chút, hân phạm vào điều luật gì? vương pháp gì?”

Hộ bộ Thượng thư hai tay giơ lên cao, vỗ trên đất, âm thanh già nua thê thảm: “Bẩm hoàng thượng! Thần vạch tội Hàn Kính ăn hối lộ trái pháp luật, trung gian kiếm lời trử tiền riêng, vạch tội hân khi quân phạm thượng, bất chấp vương pháp! Còn vạch tội hân làm quan thất đức...”

Hoàng đế không nhin được cau mày đánh gãy lời lão: “Nói xong chưa”

“Vâng... thần nói xong.”

Hoàng đế thay đổi tư thế ngồi dựa vào: “Hắn ăn hối lộ trái pháp luật trung gian kiếm lời trữ tiền riêng như thế nào? Như thế nào khi quân phạm thượng, bất chấp vương pháp?”

Hộ bộ Thượng thư suy nghĩ một chốc: “Bẩm Hoàng thượng! Hàn đại nhân thân là Hộ bộ Thị lang, chỉ là tam phẩm, lại nhiều lần vượt quá bổn phận chức quyền, can thiệp thuế vụ. Càng có, phổ phưởng đồn đại, Hộ bộ Hàn đại nhân xưa nay xa hoa vô độ, khiến cho người giận sôi...”

“Ân” Hoàng đế gật đầu, “Theo ý kiến của người, tiền của hắn từ đâu mà tới?”

“Bẩm Hoàng thượng, nhất định là hắn lấy của công làm của tư, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của lê dân bách tính...”

“Cho nên, trầm lấy của công làm của tư, trung gian kiếm lời trữ tiền riêng, cướp đoạt mồ hôi nước mắt lê dân?” Hoàng đế đột nhiên cất cao giọng, dọa cho mọi người nhảy lên một cái, hết thấy bá quan cùng nhau quỳ xuống.

Hộ bộ Thượng thư chưa kịp phản ứng, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế, rơi vào trong sương mù.

Hoàng đế đứng dậy khoanh tay, ác liệt mà nhìn xuống: “Hắn tính sổ, là trầm giao phó; tiền của hắn, là trầm cho; quyền của hắn, là trầm cho phép. Nói như thế, Thượng thư đại nhân là muốn chỉ trích trầm ăn hối lộ trái pháp luật, vượt trách nhiệm độc quyền?”

Hộ bộ Thượng thư bỗng nhiên cả kinh, quỳ phục trên mặt đất: “Thần không dám! Thần không dám! Thần không dám...”

“Câm miệng!” Hoàng đế vài bước đi xuống một cước đá vào vai phải của Vương thượng thư, nổi trận lôi đình, “Đường đường là thượng thư, đứng hàng nhất phẩm, lại chỉ biết ăn nói linh tinh những lời truyền miệng! Người nói Hàn Kính bất chấp vương pháp, vậy cháu trai người thật là tốt, cả ngày ở trên đường làm những gì người đã từng quản qua? Người đây cũng không phải là bất chấp vương pháp sao! Xem ra mũ ô sa này người đã không còn muốn!”

Nghe hoàng đế vô cớ đề cập tới cháu trai Vương Nguyên, Hộ bộ Thượng thư trong lòng kinh hãi, nhanh chóng xin tha: “Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng thứ tội! ...”

Hoàng đế sắc mặt không vui nhìn Hộ bộ Thượng thư quỳ trên mặt đất, lại nhìn về phía Hàn Kính, trong lòng bách chuyển thiên hồi.

Hàn Kính phía xa xa cũng quỳ trên mặt đất, nghe đến Vương công tử bị bắt ở Túy Nguyệt lâu. Trong lòng sáng tỏ, Hoàng đế là đang giúp hắn báo thù. Nghe Vương thượng thư rít thư xin thứ tội, tâm tư thật nhẹ nhàng vui vẻ.

Có phải là nên tính toán một chút đây...

Ngự thư phòng, Hoàng đế nhìn chăm chú một quyển tấu chương, sắc mặt âm trầm.

Cửa mở, Thường Phúc cẩn thận từng li từng tí một: “Hoàng thượng, Hàn đại nhân đến rồi.”

Hoàng đế trầm mặc.

Thường Phúc quay đầu lại cùng Hàn Kính liếc nhìn nhau một cái, khom người lui ra. Hàn Kính thoáng do dự, tiến lên lễ bái: “Vi thần tham kiến Hoàng thượng.”

Hoàng đế như trước không nói một lời, ánh mắt thâm thúy bao phủ lấy Hàn Kính. Hàn Kính cũng không ngẩng đầu lên, hai bên giăng co, không khí trở nên ngột ngạt.

Không biết qua bao lâu, Hoàng đế cuối cùng uể oải, cầm lấy tấu chương ném tới trước mặt Hàn Kính: “Người này là ý gì?”

Hàn Kính dư quang không đoái hoài tới tấu chương, lấy lại bình tĩnh: “Bẩm Hoàng thượng, phía nam xưa nay lũ lụt nhiều lần, thời điểm cuối mùa xuân, phía nam mưa dầm sắp tới, năm rồi khơi thông đường sông không thấy có hiệu quả. Thần cho là, hạ du sông Trường Giang bùn cát trầm tích, xây dựng đê để chống lũ, dùng đất cát sông để chống lụt. Thần khẩn cầu Hoàng thượng, chuẩn thần xuôi nam trị thủy.”

Hoàng thượng nhìn Hàn Kính: “Hôm qua không cho trầm xem tấu chương chính là vì cái này”

“...” Hàn Kính ngẫm thừa nhận.

“Người là đang nghiêm túc”

“...”

“Không chuẩn.” Hoàng đế như chặt đinh chém sắt.

Hàn Kính ngẩng đầu, phát hiện mặt của Hoàng đế đã sẫm đen, không khỏi mờ mịt.

Hoàng đế đi tới trước mặt hắn ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ mặt của hắn: “Tại sao lại muốn đi?”

“Hoàng thượng...”

“Là bởi vì Hộ bộ Thượng thư bắt nạt người? Sinh khí? Trẫm sáng sớm không phải đã giúp người trút giận? Nếu còn chưa hết giận liền cách chức điều tra.”

“Không phải...”

“Hay là bởi vì con gái của hắn Vương quý phi? trẫm có Tam Cung Lục Viện người sinh khí đúng hay không? Vậy trẫm sẽ đuổi đám người đó đi”

“Ta không phải có ý đó...”

Hoàng đế không chờ Hàn Kính nói xong, giang hai tay ra đem hắn ôm vào trong ngực: “Trẫm biết, trẫm đã làm cho người chịu ủy khuất, trẫm sau này sẽ không như vậy nữa, đừng đi phía nam, có được hay không?”

Hàn Kính không thể giải thích rõ, có chút nóng nảy, cánh tay vận lực muốn đẩy Hoàng đế ra, phí công.

“Không phải, chỉ là ta nghĩ muốn giúp bách tính phương nam...”

“Người không phải nói sẽ giúp trẫm quản sổ sách?”

Hàn Kính lắc đầu, cực kỳ trịnh trọng: “Hai chuyện này khác nhau, phía nam có nạn lũ...”

“Không cho phép!”

“... Người không nói đạo lý...”

“Trẫm sẽ không nói đạo lý.”

“...” Hàn Kính cúi đầu, mím môi trẫm mặc.

Hoàng đế nhìn dáng vẻ thờ phỉ phò của hắn, ánh mắt sâu xa, vén tóc của Hàn Kính qua bên tai, thanh âm êm dịu: “Người trước đây không phải đã nói, trẫm muốn người làm cái gì, người liền làm cái đó sao?”

Hàn Kính giương mắt, dường như nhớ ra cái gì đó, có chút khó khăn, cuối cùng vẫn cứ kiên trì lựa chọn trẫm mặc.

Thấy Hàn Kính không trả lời, Hoàng đế tiến đến bên tai của hắn, đầu lưỡi phớt qua vành tai, trêu đến Hàn Kính run lên một cái.

“Trẫm đã nói, sớm muộn sẽ kiểm nghiệm những lời này của người.”

“...” Hàn Kính co cổ lại.

Hoàng đế thở ra một ngụm nhiệt khí: “Nếu người ngay cả bước đi cũng mất nhiều khí lực, còn có thể nghĩ đi về phía nam à “

Hàn Kính hơi mở lớn hai mắt, đối đầu với ánh mắt của Hoàng đế, không rõ. Đến khi có phản ứng thì thiên huyền địa chuyển bị hoàng đế vác trên vai.

“Ai người làm gì...” Hàn Kính bụng đặt trên bả vai của Hoàng đế trên, lộp bộp đến khó chịu, chống đỡ hai tay hơi giây dụa, Hoàng đế tay siết chặt lại càng chặt.

Hàn Kính khó chịu mà nằm nhào trên bả vai Hoàng đế, không thể làm gì chỉ biết nhìn gót chân sau của Hoàng đế, đập trên mặt đất chập trùng lên xuống.

“Người đến cùng muốn làm gì?”

“Người nói xem?” Hoàng đế tự mình đi vào trong.

“Ta...” Hàn Kính không biết.

Chiều hôm ấy, Hoàng thượng tại ngự thư phòng một mình xử lý chính sự, văn võ đại thần giống nhau đều không gặp.

Chiều hôm ấy, tại phủ đệ của Hộ bộ Thị Lang mọi người đều bất an, vì sau khi lâm triều, Hoàng thượng liền triệu kiến Hàn đại nhân, từ khi đó cho đến bây giờ đã lên đèn vẫn không thấy tăm hơi.

Chiều hôm ấy, Thường Phúc cung kính kính, cẩn thận từng li từng tí một canh giữ ở ngoài ngự thư phòng, ngăn cản hết thảy các đại thần đến cầu kiến, không dám lười biếng.

Bên trong ngự thư phòng.

Thỉnh thoảng truyền ra những tiếng kỳ quái.

Hàn Kính hai tay mềm nhũn để trên vai Hoàng đế, lắc lắc cái đầu mê man hỗn loạn, cật lực bảo trì tỉnh táo, đè nén âm thanh nức nở: “Người không nói lý lẽ...”

Hoàng đế thỏa mãn than thở một tiếng, lần thứ hai dùng sức: “Trẫm không nói lý lẽ! Hả?”

“A! ...”

“Ha ha ha a...” Hoàng đế cúi người ngậm vành tai của Hàn Kính, nở nụ cười, “Tiểu ngọc qua.”

Hàn Kính rục rỏ lại né tránh, vô ý thức nỉ non: “Trịnh Chính...”

“Tiểu ngọc qua, không đi có được hay không...”

“...”

“Trẫm không nỡ a...”

Cả triều văn võ đều biết, gần đây Hoàng thượng xem người ở Hộ bộ đều không vừa mắt. Từ hai việc liên có thể suy ra.

Thứ nhất, trước đây không lâu Hộ bộ Thượng thư Vương đại nhân lúc lâm triều vạch tội Thị lang Hàn đại nhân, không nghĩ Hoàng đế lại nổi trận lôi đình, suýt chút nữa đem hất đi cách chức điều tra. Trong lời nói của Hoàng đế đối với Hàn đại nhân khắp nơi đều giữ gìn bảo vệ, mọi người đều ngầm hiểu ý, đoán trước Hàn Kính sẽ rất được thánh sủng.

Thứ hai, Thị Lang bộ Hộ Hàn đại nhân trên triều xin Hoàng đế ân chuẩn cho đến phía nam trị nạn lũ lụt, làm cho Thánh thượng giận dữ bãi triều. Sau đó liên tiếp mấy ngày, Hàn đại nhân quỳ ở bên ngoài ngự thư phòng cầu kiến. Chúng thần đều cho là Hoàng đế nhất định nổi giận, sẽ không gặp.

Cuối cùng...

Gặp là gặp, nhưng vì sao Hàn đại nhân mỗi lần đều là hảo hảo mà tới, nhưng lại khắp khênh quay về? Chẳng lẽ Hoàng thượng dụng hình? Chúng thần lòng đều có điểm khả nghi, không dám vọng ngôn

=====

Lão Thụ: còn một chương nữa thôi

cố lên =))))

Bàn tính hạt châu.

11. Chương 11: Giấu Hoa

Ngự thư phòng, Hoàng Đế chấp tay đi dạo, nôn nóng không thôi.

Thường Phúc lẳng lặng đứng ở một bên.

Hoàng Đế qua lại mấy chuyến, thiếu kiên nhẫn: “Thường Phúc!”

Thường Phúc ngẫm hiểu trong lòng: “Bẩm hoàng thượng, vẫn còn ở đó.”

Hoàng đế nhận mệnh thở dài, nhấc chân đi ra ngoài. Mở cửa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hàn Kính ôm cánh tay ngoan ngoãn ngồi ở ngưỡng cửa, bóng lưng quật cường.

Nghe được động tĩnh phía sau, Hàn Kính quay đầu chống lại ánh mắt trách cứ của Hoàng Đế, lúng túng mà nhếch lên đôi môi.

Hoàng Đế mặt tối sầm túm lấy Hàn Kính kéo vào trong ngự thư phòng, Hàn Kính nhanh chóng khom gối ra sức giãy giụa: “Ta không đi vào... Người... Người không thể lại...”

Hoàng Đế quay đầu lại, ánh mắt hung ác, biết rõ còn hỏi: “Trẫm không thể làm sao?”

Hàn Kính kéo cánh tay, không có kết quả, hai má tự dưng nổi lên vết ửng đỏ. Cảm giác thất lưng phía sau lại ần ần đau.

Hoàng Đế lại dùng sức lôi một chút: “Tiến vào!”

Hàn Kính không thể làm gì khác hơn là kiên trì cùng Hoàng đế đi vào ngự thư phòng, Thường Phúc tự giác lưu lại bên ngoài ngự thư phòng.

Cửa phía sau tầng tầng đóng lại, thân thể Hàn Kính cứng đờ, lưng dính sát vào cánh cửa phía sau, cả người đều không dễ chịu. Như thường lệ vừa vào ngự thư phòng thì sẽ...

Nhớ đến đây, hô hấp của Hàn Kính đột nhiên dồn dập mấy phần.

Hoàng Đế cúi đầu tại cổ của Hàn Kính hít sâu một chút: “Biết trăm sẽ làm cái gì?”

Hàn Kính vẻ mặt hơi đau khổ gật gật đầu, dùng giọng điệu thương lượng dò hỏi: “Ta lúc nào có thể đi...”

“Không cho phép!” Hoàng đế một cái ôm lấy hân hướng vào phòng trong.

Thấp giọng thở dài, thời điểm thỏa mãn mà đặt Hàn Kính ở trên người mình, Hoàng đế trong mắt nổi lên một tia đau lòng: “Vì sao nhất định lại phải đi?”

Hàn Kính thở một hơi thật mạnh, cất lực thích ứng, kéo thần trí quay về: “Hoàng thượng, này là tâm nguyện của ta.”

“...” Hoàng Đế trầm mặc ngậm rái tai của hân, trêu đến Hàn Kính “Ừ” một tiếng.

“Hoàng thượng, ta là người phía nam, nhà của ta chính vào thời điểm nạn lụt xảy ra mà đã bị nhấn chìm. Ta muốn trở về vì những người thân thiết mà làm chút gì đó, ta không muốn người trong thôn lại phải chịu khổ.”

“Trăm có thể phái người khác đi, người tại sao nhất định phải rời khỏi trăm” Hoàng Đế giả vờ oan ức.

Hàn Kính vô cùng trịnh trọng nhìn Hoàng Đế: “Ta đã đáp ứng mẹ ta, chờ thi đậu công danh nhất định phải tạo phúc trong thôn.”

Hoàng Đế giang tay đem người kéo vào trong lòng ngực: “Trăm không cho phép”.

“Hoàng...”

“Tiểu ngọc qua dần như vậy, đi tới phía nam nếu như bị khi dễ làm sao bây giờ?”

“Ta...”

“Nếu như bị cô nương mê hoặc không chịu trở về làm sao bây giờ?”

“Nhưng là...”

“Nếu như chịu khổ làm sao bây giờ? Nếu như...”

Hàn Kính cực kỳ khó xử mà suy tư một phen: “Kia... Ta đi sáu tháng, sáu tháng sẽ trở lại.”

“Không cho phép.”

“Bốn... Bốn tháng...” Hàn Kính xoắn xuýt mà dựng thẳng lên bốn ngón tay.

“Không cho phép.”

“...” Hàn Kính nghiêng đầu qua chỗ khác, không để ý Hoàng Đế nữa.

Trầm mặc một lúc lâu, Hoàng đế không thể làm gì: “Nhất định phải đi “

Hàn Kính quay mặt sang, nghiêm túc gật đầu: “Ta chỉ có một tâm nguyện này.”

Đối mặt một lúc lâu, nhìn ánh mắt kiên định của Hàn Kính, hoàng đế cuối cùng thỏa hiệp: “Ba tháng được không? Vậy ba tháng đi.”

“Không đủ...” Hàn Kính vừa muốn tranh luận, nhìn thấy ánh mắt của Hoàng Đế, mím mím môi, gật đầu.

Môi gần kề bên tai, hơi thở của Hoàng Đế ở bên tai: “Trẫm đã đáp ứng ngươi, ngươi dự định lấy cái gì để đổi đây?”

Hàn Kính khó xử: “Đổi... Đổi”

Hoàng Đế khẽ cười một tiếng một lần nữa ngăn chặn miệng Hàn Kính.

Cuối mùa xuân, Hộ bộ Thị lang Hàn Kính thăng lên làm Hộ bộ Thượng thư, nhậm chức nhất phẩm khâm sai xuôi nam trị thủy, Thánh thượng ngự giá thân đưa cho đến bên ngoài kinh thành. Đủ loại quan lại đều sôi nổi than vãn vinh sủng quá khinh khủng rồi a.

Chỉ là kỳ quái, tại sao ngày đó khi khâm sai đại nhân xuất phát cư nhiên lại đến muộn, buổi trưa lúc hấn vội vã khắp khênh chạy đến cửa cung, đứng, từ hoàng cung mà ra, cùng một chỗ với Hoàng thượng...

Đầu mùa hè, Hàn khâm sai đến phía nam, bắt tay xây dựng đê chống lũ, tương đối có hiệu quả, diễn ra

trong ba tháng, nước lũ không thể xâm phạm, bách tính phía nam cảm kích không thôi.

Đầu thu, Hàn đại nhân không cẩn thận nhiễm bệnh, nằm trên giường không dậy nổi, tri phủ địa phương gấp gáp triệu danh y các nơi, làm sao cũng không thể cứu vãn.

Hàn đại nhân bệnh nặng một tháng, trắng niên mất sớm. (aka chết trẻ)

Cuối thu, Hoàng thượng đã tìm đến phía nam, cực kỳ bi thương, sắc táng Hàn Kính, đầu mùa đông mới trở về kinh.

Từ đó thám hoa Hàn Kính thành một đời truyền kỳ.

Hoàng đế từ phía nam trở về, mang về một vị mỹ nhân, sắc phong Kính phi, từ đó phân phát hậu cung, chuyên sủng Kính phi.

Có lời đồn đại, Kính phi rất giống với Hàn đại nhân đã qua đời. Bất đắc dĩ Kính phi luôn luôn ít giao du với bên ngoài, cũng không thể nào khảo chứng.

Tẩm cung của Kính phi, bạch mạn tung bay, khói hương lượn lờ, địa long chính ấm.

“Cách cách cách cách, ba ba ba!” Hàn Kính lưu loát gảy bàn tính hạt châu, đề bút ghi chép.

Hoàng đế phía sau xoa xoa hai tay buồn bực mà qua lại loanh quanh: “Coi xong chưa?”

“A? Sắp rồi.” Hàn Kính nhanh chóng đẩy bàn tính mấy lần, múa bút thành văn, lăm bầm lăm bầu, “Thuế lương thực, một cân năm văn, cộng 3,215...”

“Còn chưa có coi xong sao? Một ngày.” Hoàng Đế thiếu kiên nhẫn.

“Cũng sắp, cũng sắp.” Hàn Kính qua loa.

Hoàng Đế liền xoa tay mấy lần, cuối cùng không nhịn được, quát lớn một tiếng: “Thường Phúc!”

“Nô tài có!” Thường Phúc ngoài cung vội vã xông tới, cùng Hoàng Đế liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ngầm hiểu, đi tới trước bàn liền thu dọn sổ sách.

Hàn Kính nhanh chóng đưa tay chặn lại: “Lộn xộn, lộn xộn.” Hoàng Đế phía sau ôm lấy hông của hắn, khiêng người đi vào bên trong màn. Thường Phúc thẳng thắn dứt khoát nâng sổ sách đi ra ngoài.

Hàn Kính ở trên bả vai của Hoàng đế, còn chưa từ bỏ ý định, rướn cổ căn dặn: “Quyển trên cao nhất đã tính xong rồi, đừng làm rối loạn...”

Lời còn chưa dứt hai người đã ẩn vào bên trong màn...

Trên giường, Hàn Kính nằm ngửa nhìn đỉnh trướng lung lay, lắc lắc, trong miệng lẩm bẩm lải nhải: “Ừm... Thuế muối phải giảm...”

“Ừm... Giảm...” Hoàng đế ngậm xương quai xanh của hắn.

“Năm nay.... Ân... Bào phục... Hay dùng cũ đi...”

“Ừm... Cũ...” Hoàng đế hôn lên ngực Hàn Kính.

“Còn có...”

“Sách, ngươi còn dám làm cho trẫm phân tâm! Ân “

“A...”

Hoàng đế mạnh mẽ hơi dùng sức: “Còn dám phân tâm!”

“Tê —— ngươi... Ngươi nhẹ chút...”

Tầm cung ở ngoài, gió lạnh thấu xương.

Thường Phúc chấp bút mà đứng, ba tiểu thái giám, một bên trái nâng bàn tính, một ở phía trước nâng sổ sách, một bên phải gơ phát trần.

“Cách cách cách cách!” Gẩy xong bàn tính, Thường Phúc để sát vào tỉ mỉ đếm, “50 ngàn 6,217 lạng...”
Nâng bút trên sổ sách viết xuống.

“Hắt xì!” Thường Phúc tránh đi sổ sách hắt hơi một cái, vô cùng đáng thương hút hấp cái mũi, tiếp tục tính sổ.

“Xong “

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-hoa-duyen>